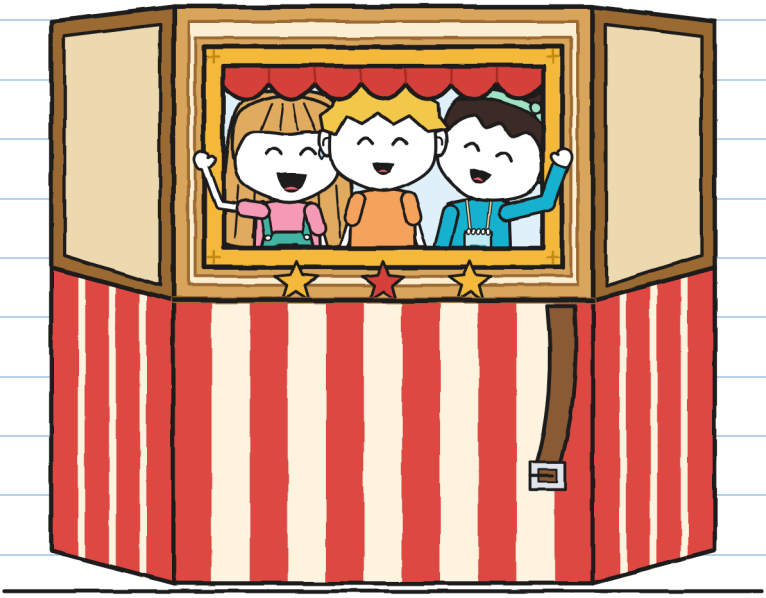
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6

Một chỗ cho ba

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ M
Trình độ trung cấp · 9+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6
Một chỗ cho ba

Lời và tranh: LinguAula

CỠ M · Trình độ trung cấp · 9+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

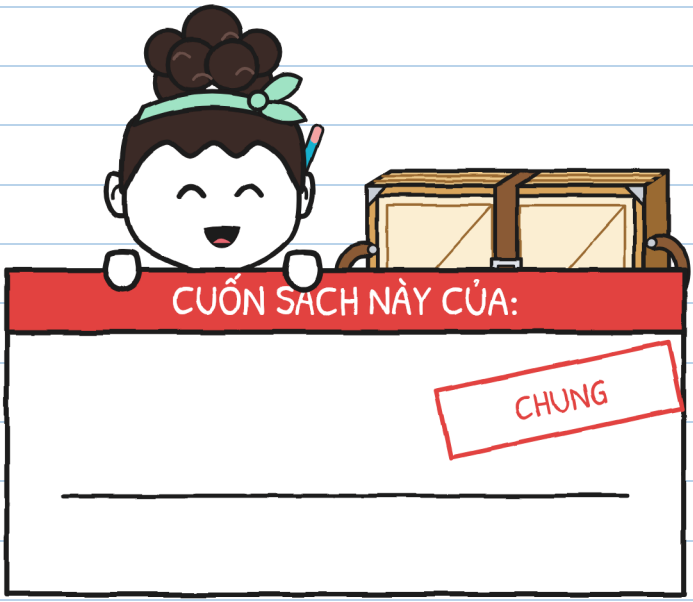
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Tập thứ sáu của bộ truyện. Các tập trước: "Gói hàng này cắn", "Không mở trước tiếng sấm", "Làm ơn trả lại", "Ở đây thì không, Mẩu!" và "Một chiếc bánh cho hai".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Ba người khiêng. Tớ chọn tay cầm. —J.

Chung. Bọn tớ vừa. —J.

Nếu bạn nhặt được, hãy trả lại khi đã gấp.

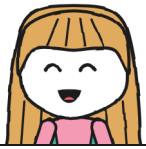
CHỈ TRONG TRUYỆN

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện. Rồng thật không tồn tại. Gói hàng không tự bay trở về. Còn với một lần khiêng chuyển thật, hãy xem trang 76. —J.

AI LÀ AI

Guni. Đo bằng xăng-ti-mét. Tuần này cậu ấy còn đếm thêm một thứ khác.

Julita. Biết đường. Giải thích đường thì lại là chuyện khác.

Noa. Là bạn của Julita từ trước. Đo bằng bước chân: lúc nào cũng mang theo bên mình.

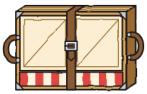
Irene. Phụ trách xưởng kịch. Không nói đi lối nào: chỉ nói "dừng".

Tonio. Của CHỚP và của cửa hàng. Bấm giờ mà không bình luận. Gần như vậy.

Mara. Cho mượn gói hàng. Nhưng không chịu buông cái hộp.

Số 6. Một sân khấu vừa trong một cái hộp. Nếu không ai giữ dây đai, nó tự mở ra ở bất cứ đâu nó thích.

R. Người gửi. Lần này để lại một dòng trong bảng kiểm kê.

SỔ GIAO HÀNG 6
của Guni

CHUNG.

Cuốn sổ 5 hết với hai cây kim trên mặt một chiếc đồng hồ. Cuốn này màu cam, như quả quýt. Nó cũng có con dấu của cửa hàng.

Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

Tớ đã dùng chung trang đầu bằng chữ của tớ. —J.

CHƯƠNG 1

Vì sao cần đủ ba người?

Thứ Hai, lúc tan học, Julita đợi tớ ở quầy với một phong bì trên tay. Không phải màu xanh lá hay xanh dương. Là màu ngọc lam, và còn dán kín.

—Bác đưa thư mang tới. Ghi "Gửi cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi". Tớ chưa mở một lúc rồi.
—Một lúc là bao lâu?
—Hai mươi tám phút —Tonio nói từ cái thùng của mình, mắt nhìn đồng hồ—. Kỷ lục của khu phố.

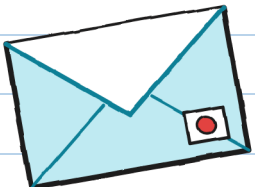

Không phải của tớ. Phong bì không phải của mình thì nặng gấp ba. —J.

Cô Mara mở nó bằng một móng tay.

Tôi là Irene, người phụ trách xưởng kịch của trung tâm khu phố.
Khi cập nhật bảng kiểm kê, tôi tìm thấy một dòng:
"Sân khấu nhỏ gấp được: chưa nhận."
Quý cửa hàng có nó không ạ?
Thứ Bảy 31 là hội thi khu phố.
Nếu sân khấu nhỏ được đưa đến sân của chúng tôi khi đã gấp,
do một đội ba người khiêng, tôi sẽ ký nhận ngay tại đó.
Đội của Noa có chỗ cho ba người, nhưng hiện giờ mới chỉ có một mình cháu ấy.

Julita: tớ đây! Giờ tớ làm kịch.
Dẫn theo ai đó rành về gói hàng nhé. —Noa

"Ai đó rành về gói hàng". Đó là tớ. Khoản "gói hàng" thì tớ thích. Khoản "ai đó" thì kém hơn.

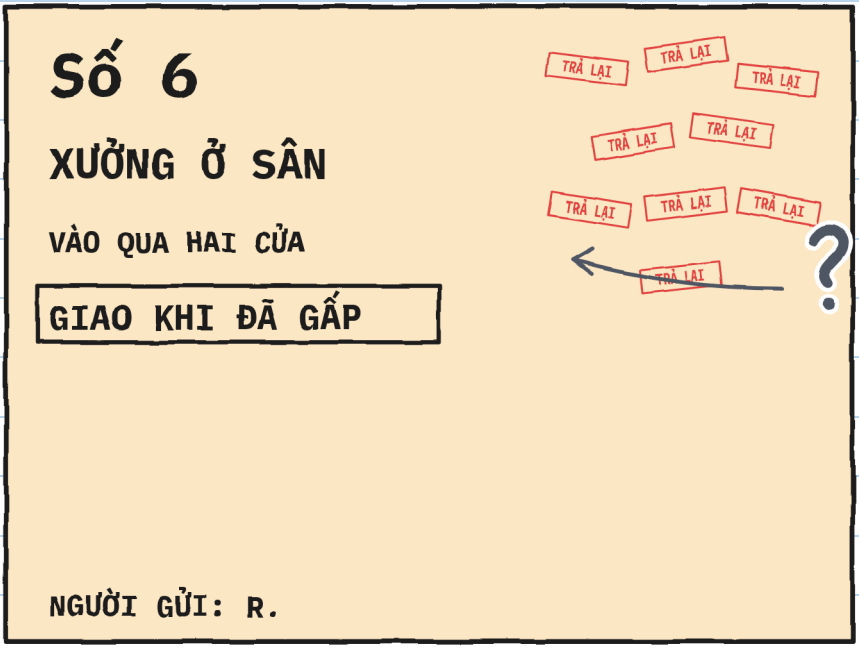
Năm giờ thì Irene và Noa đến. Irene mang theo một tập hồ sơ, một cái áo gi-lê đầy túi và một cái còi đeo trên cổ. Noa đeo một cuốn sổ tay treo trên sợi dây và cài một cây bút chì màu ngọc lam sau tai.

Julita và Noa ôm nhau lâu đến nỗi tớ kịp đo: mười một giây. Tớ đứng sang một bên, với cuốn sổ. Cuốn sổ cũng có ích vào việc đó: để có cái gì đó cầm trong tay.

—Đây là Guni —Julita nói—. Cậu ấy rành về gói hàng.
—Chào Guni rành về gói hàng —Noa nói. Rồi bạn ấy ghi tên tớ vào sổ tay.

Cô Mara trèo lên cái ghế đẩu xanh và lấy số 6 xuống khỏi ngăn kệ. Một cái hộp giống hệt mọi cái khác.

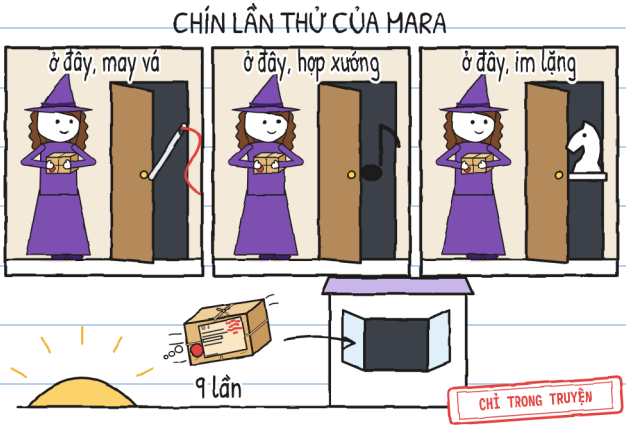
—Chín con dấu —Julita nói.
—"Hai cửa" —Noa đọc—. Hai cửa nào?

Irene không biết. Cô Mara cũng không. Tớ ghi lại bằng một dấu chấm hỏi.

—Tôi đã mang nó chín lần —cô Mara nói—. Thứ Hai thì nhóm may vá ra mở cửa. Thứ Tư thì nhóm họp xưởng. Thứ Sáu thì nhóm cờ vua. "Xưởng à? Không phải ở đây." Chẳng ai ký nhận cho một cái xưởng.
—Đội kịch tập ở sân —Irene nói—. Mà ở sân thì không có chuông cửa.

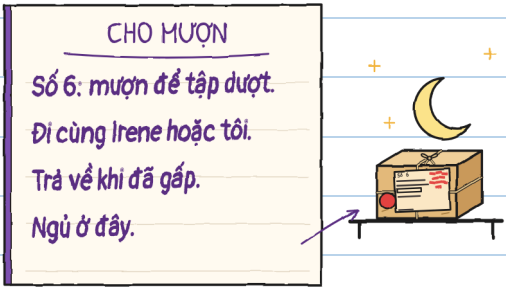
Cô Irene mở tập hồ sơ và cho cô Mara xem một tờ giấy có con dấu của trung tâm.

—Bây giờ xưởng đã có trong sổ đăng ký: "Xưởng kịch. Phụ trách: Irene". Đã có người ký nhận cho một cái xưởng rồi.

—Giờ đã có người ký rồi, sao cô Mara không mang nó đi trong hộp của cô, như cái giá của cô Elia? —Julita hỏi.
—Trong hộp của cô, cô đã mang nó chín lần rồi —cô Mara nói—. Bây giờ điều kiện do người nhận đặt ra.
—Một sân khấu nhỏ gấp được là để mang ra các quảng trường —Irene nói—. Tôi phải thấy bọn trẻ khiêng nổi nó ngoài phố. Nếu không thì nó không dùng được cho tôi. Mà cái gì không dùng được thì tôi không ký.

—Câu đó tôi nghe rồi, ở một tiệm bánh —cô Mara nói. Rồi cô ghi điều kiện của mình vào sổ. Nhãn ở lại trong hộp, và hộp ở lại với cô Mara.

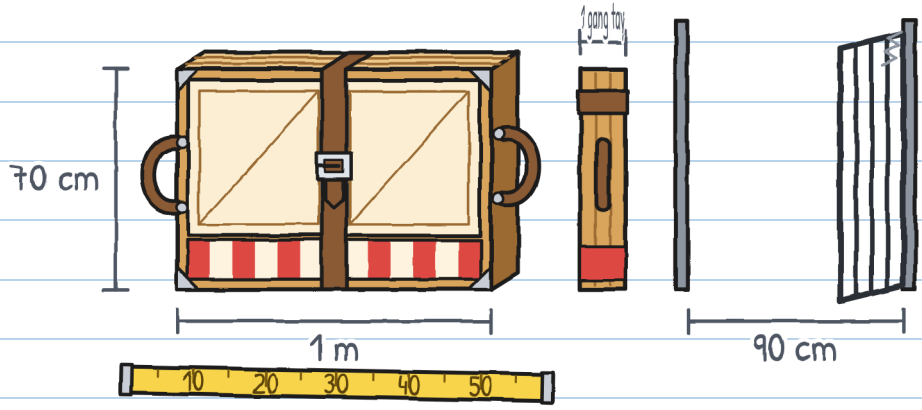

Nếu nó ngủ trên ngăn kệ, bình minh nó không còn đường về. Nó vẫn ở mức chín con dấu. Tớ hỏi rồi. —J.

Thứ Ba bọn tớ đến sân của trung tâm khu phố. Từ vỉa hè, người ta vào qua một cái cổng sắt tự đóng.

Cô Mara đặt cái hộp xuống đất và bỏ nắp ra. Vừa ra khỏi hộp, sân khấu nhỏ lớn lên, như cái giá của cô Elia. Tớ không còn sợ nữa: tớ lấy thước dây ra.

SỐ ĐO CỦA SỐ 6

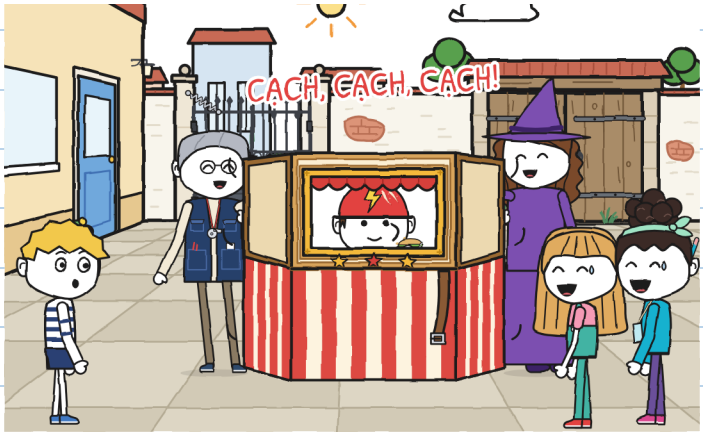

Để nghiêng thì vừa qua cổng. Đó mới là phần dễ.

Trước hết, cô Irene muốn xem nó có còn nguyên vẹn không. Cô tháo dây đai và xoay cái kiện đã gấp. Các tấm ván tự bung ra, vì sức nặng của chúng: cạch, cạch, cạch. Đó là một sân khấu có ba mặt tường, một tấm màn ngắn và một ô cửa sổ có khung ở tấm ván phía sau.

Qua ô cửa sổ của sân khấu nhỏ thấy Tonio đi ngang qua với một cái bánh mì kẹp. Miệng cậu ta đầy ắp. Không chào được.

—Nó còn nguyên —Irene nói—. Quy tắc của xưởng: tay phải nắm tay cầm. Không bao giờ để tay ở bản lề. Và khi xoay thì phải có người giữ dây đai.

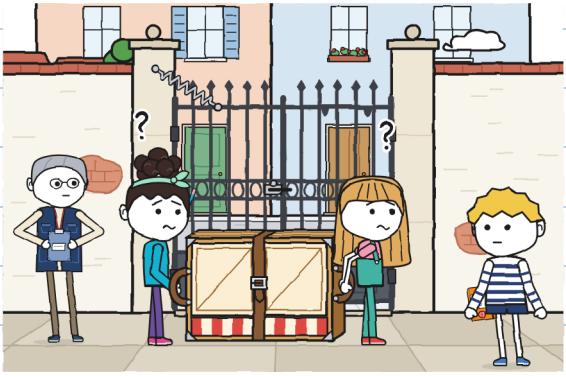
Irene và cô Mara gấp nó lại và cài dây đai.

—Bọn cháu thử —Julita nói. Noa đã ở sẵn bên tay cầm kia.

Hai bạn đếm đến ba rồi nhấc lên. Nhấc nổi. Hai bạn đi một vòng quanh sân. Đến chỗ cái cổng sắt. Cái cổng sắt đang đóng.

Julita nhìn cái cổng. Noa nhìn cái cổng. Hai bạn có bốn bàn tay và cả bốn đều đang bận.

Tớ đứng cách đó hai mét, với hai tay của tớ còn rảnh và một cuốn sổ.

Tớ chống cái cổng bằng lưng. Hai bạn đi qua. Cô Irene ghi gì đó vào tập hồ sơ.

Chiều hôm ấy tớ chế ra cái máy của cuốn sổ này.

BẢNG ĐO BA

ai làm gì ở mỗi đoạn

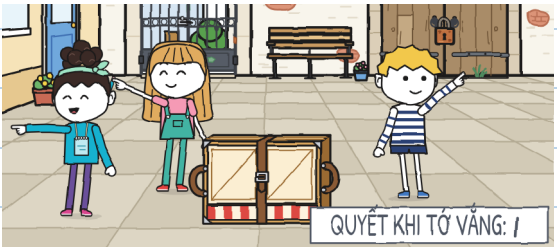
	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI
sân, lần thử thứ nhất	Julita và Noa	Julita và Noa	
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni

Hai tên lặp lại và một ô trống: không được qua. Ô điền đủ thì qua.

Và tớ ghi thêm một điều khác, nhỏ hơn: "Một hòn đá cũng giữ được cái cổng".

Còn phải hiểu cái nhãn.
—Hai cửa là hai cánh của cái cổng sắt —Julita nói.
—Phải mở cả hai —Noa nói.
—Trước hết mình có thể đo bức tường rào ở bên ngoài —tớ nói.
Cả ba cùng chỉ một lúc. Julita chỉ cái cổng. Noa chỉ phòng của xưởng. Tớ chỉ ra phố.
—Để sau —cả hai nói.

Tớ đi một mình. Tớ đi vòng quanh bức tường rào và tìm thấy một thứ. Lúc tớ quay lại, hai bạn đang cười vì một chuyện từ hồi tớ còn chưa ở khu phố. Tớ mở miệng.
—Quyết định xong rồi, Guni —Julita nói—. Là hai cánh cổng.
Tớ ngậm miệng lại. Và đóng sổ lại.

Hai ngày sau tớ mới thấy vạch đó. Của tớ. —J.

CHƯƠNG 2

Ai biết đường?

Thứ Tư là chặng đường đầu tiên: từ cửa hàng đến sân, đi trên phố. Lúc tớ tới nơi, bảng đo đã được điền sẵn. Bằng màu xanh lá.

—Cậu với Noa khiêng —Julita nói—. Tớ chỉ đường, vì tớ biết đường. Mà tớ đi đầu nên tớ mở lối luôn.
—Bọn tớ nghĩ ra trên đường tới đây rồi —Noa nói.

Chữ xanh lá thì không xóa được. Vạch thứ hai.

BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI
sân, lần thử thứ nhất	Julita và Noa	Julita và Noa	
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni
cửa hàng → sân	Guni và Noa	Julita	Julita

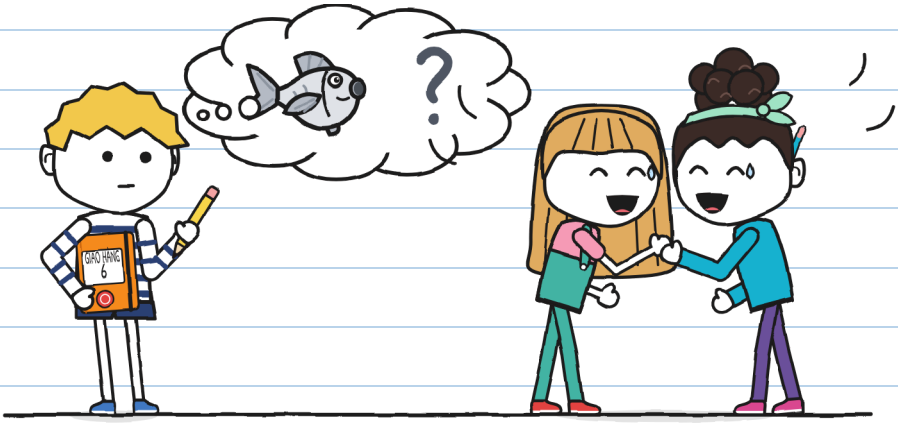
QUYẾT KHI TỚ VẮNG: II

—Trước khi đi mình có thể vẽ sơ đồ —tớ nói—. Đánh số các chỗ rẽ.
—Không cần sơ đồ —Julita nói—. Đi thẳng một mạch tới con cá què.

Noa bật cười. Julita cũng vậy.

—Cá nào?
—Con cá què là con cá què —Noa nói.
—Chuyện dài lắm —Julita nói.
—Mà hay lắm —Noa nói.

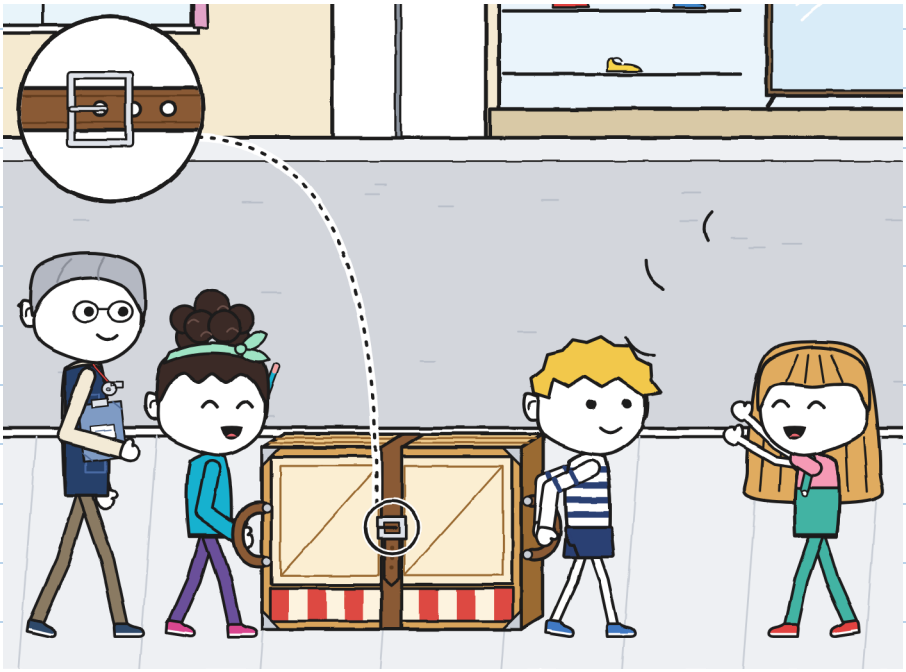
Hai bạn không kể cho tớ. Vạch thứ ba.

Cô Mara đưa sân khấu nhỏ ra khỏi hộp ngay ở cửa cửa hàng. Noa cài dây đai vào lỗ thứ nhất.

—Thế thì lúc tới nơi sẽ tháo ra nhanh hơn.

Tớ đi phía trước còn Noa đi phía sau. Đi trước thì thấy đường. Đi sau thì chỉ thấy sân khấu nhỏ. Cô Irene đi cuối cùng, với tập hồ sơ và cái còi. Cô không nói đi lối nào. Cô nói "dừng" mỗi khi có bậc vỉa hè.

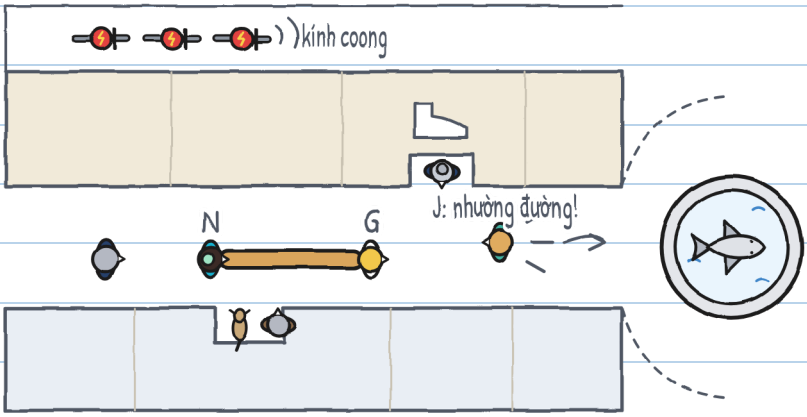

Julita mở lối rất giỏi.

—Nhường đường, sân khấu đi qua!

Cô chủ tiệm giày ra cửa để xem. Một ông dắt chó đứng chờ ở cửa nhà. Xa xa, ở bên kia khu phố, vang lên tiếng chuông nhỏ. Kính coong.

—CHỚP đang tập cho phần thi của họ —Noa nói—. Họ đi xe đạp, với một phong bì. Còn bọn mình đi bộ, với cái này.
—Mang cái này thì không chạy —Irene nói.

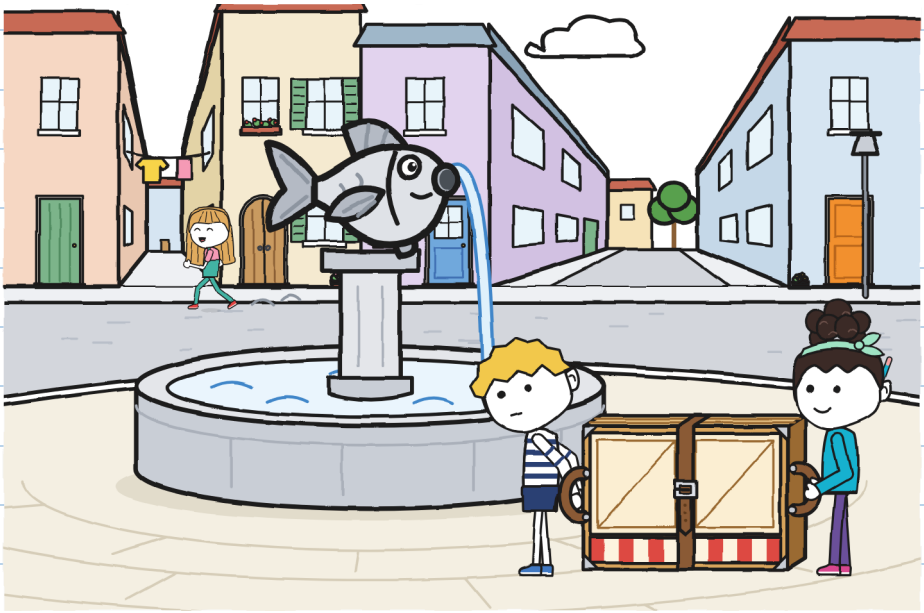

Bọn tớ đến quảng trường nhỏ có đài phun nước. Julita quay lại, hét lời chỉ dẫn rồi chạy về phía trung tâm, để giữ cái cổng.

—Đến con cá què rồi rẽ!

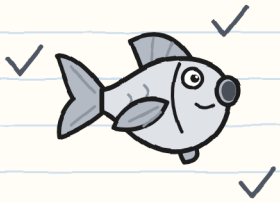
Và bạn ấy biến mất.

Giữa đài phun nước có một con cá bằng đá. Tớ nhìn kỹ nó. Từ phía tớ, nó có đủ mọi cái vây.

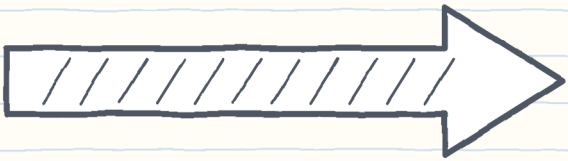

Tớ nghĩ thật nhanh, mà đó không phải sở trường của tớ.

Con cá ở đài phun nước: thấy đủ vây, cái nào cũng có.
Nó không què.
Sẽ có một con cá khác.

Rẽ: bên nào?
Trái, đường hẹp.
Phải, đường rộng.
Sân khấu nhỏ đi đường rộng thì dễ hơn.

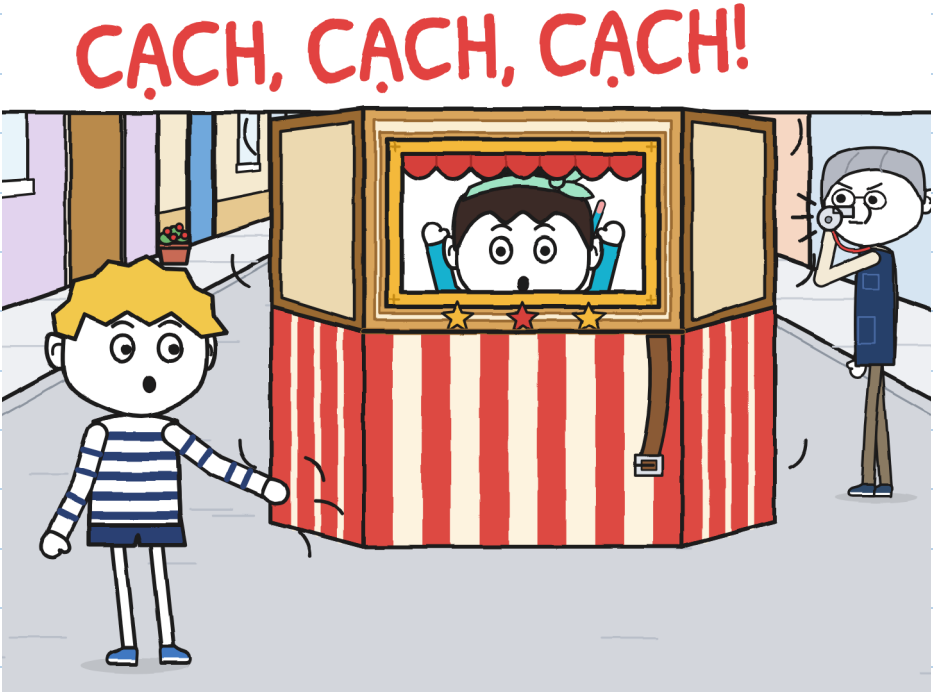

—Rẽ chưa? —tớ hỏi vọng ra sau.
—Ở chỗ con cá què! —Noa nói từ sau sân khấu nhỏ.

Tớ tiếp tục tìm một con cá khác. Không có. Tớ rẽ phải.

Không ai hô "rẽ". Không ai giữ dây đai. Ở lỗ thứ nhất, cái khóa giữ được không bao lâu.
Cạch. Cạch. Cạch.

Các tấm ván bung ra chầm chậm, tấm này sau tấm kia, quanh Noa. Cô Irene thổi còi. Khi tiếng ồn dứt, giữa phố đã có một sân khấu. Và trong sân khấu có Noa.
—Xin chào —bạn ấy nói qua ô cửa sổ.

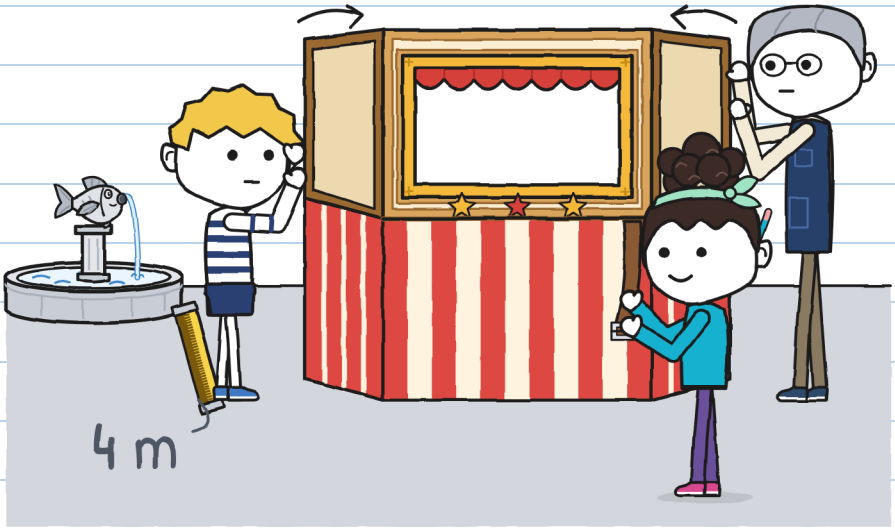

Cô Irene nhìn tay Noa. Rồi nhìn tay tớ. Tay nào cũng còn nguyên: các tấm ván nhẹ và bung ra chậm.

—Ai chỉ đường? —cô hỏi.

Không ai trả lời. Julita, người chỉ đường, đang giữ một cái cổng, cách đó hai con phố.

Bọn tớ gấp nó lại, tớ và cô Irene, tay đặt trên các thanh dọc. Trong lúc đó, tớ đo: từ chân tớ đến đài phun nước, bốn mét.

Julita chạy quay lại.

—Nhưng đã bảo là ở con cá què mà!

—Con cá què nào?

—Con kia! —Bạn ấy chỉ vào đài phun nước—. Bên trái. Như mọi khi.

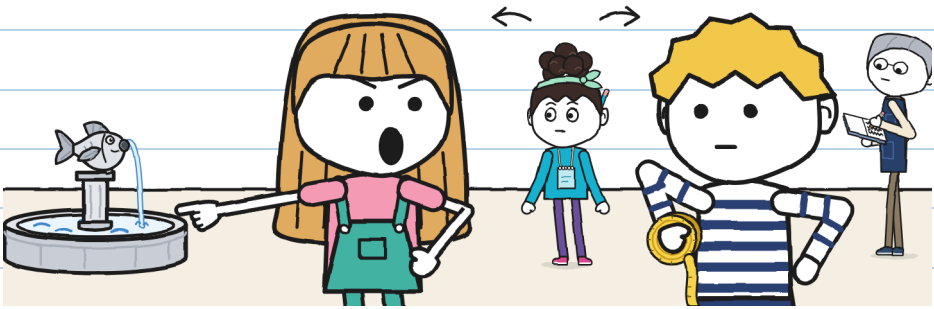
—"Mọi khi" là hồi tớ chưa ở đây.

Julita quay sang cô Irene.

—Là vì Guni bị lạc.

Tớ đâu có bị lạc. Tớ biết chính xác mình đang ở đâu: cách đài phun nước bốn mét. Tớ vừa đo xong.

Cái đó hai bạn cũng quyết định mà không có tớ. Vạch thứ tư.

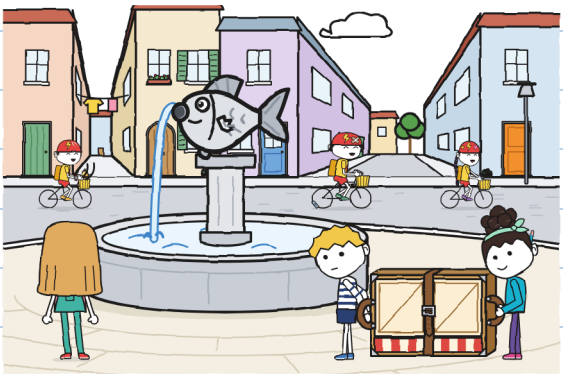
Tớ đã nói to và trước mặt mọi người. Tớ biết. —J.

Hai bạn cho tớ xem mặt bên kia của con cá. Nó thiếu một chiếc vây, vây bên trái. Muốn thấy được thì phải biết là nó không có.

Bọn tớ làm lại cú rẽ. Lần đầu, tớ hô "rẽ" quá sớm. Lần hai, quá muộn. Lần ba thì đúng, nhưng không ai nói gì.

Đúng lúc đó CHỚP chạy qua lòng đường: Zoe, Bruno và Tonio, nối đuôi nhau, hai tay nắm ghi đông. Kính coong ở góc phố. Họ vòng quanh đài phun nước mà không phanh và không chạm vào nhau.

—Trạm một, một lần là xong —Tonio nói khi chạy ngang qua.

Bọn tớ đến sân gần như lúc trời tối. Cô Mara cất sân khấu nhỏ vào hộp của nó và mang cái hộp về cửa hàng.

Tớ ghi chuyện hôm nay vào bảng đo. Ba ô đều có tên, vậy mà một sân khấu vẫn bung ra giữa phố. Bảng đo còn thiếu một thứ gì đó. Tớ không biết là gì.

BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 	
cửa hàng → sân	Guni và Noa	Julita	Julita	
cửa hàng → đài phun nước	Guni và Noa	Julita	Julita	bung ra · lặp lại 3 lần

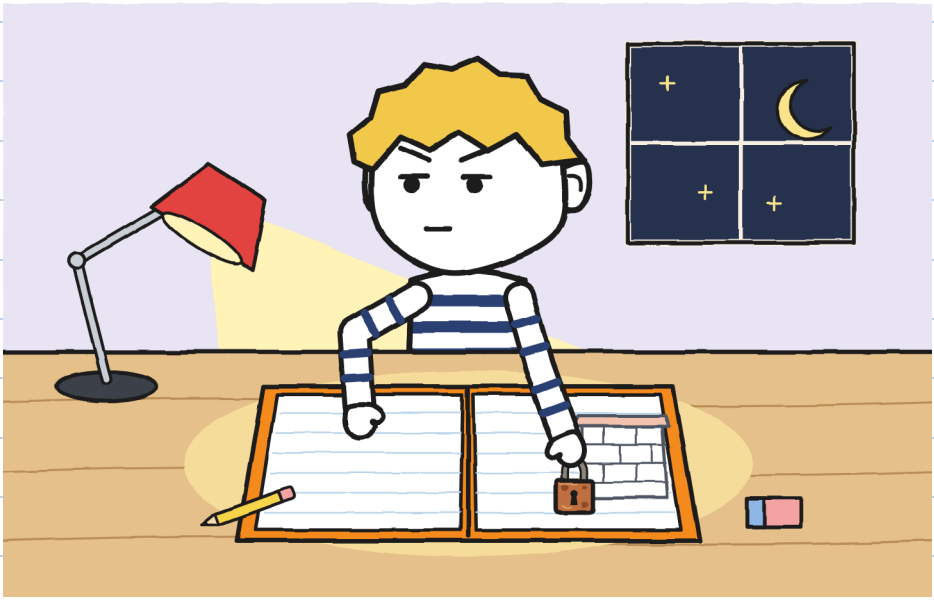
?

Tên tớ xuất hiện hai lần ở hàng đó. Mà tớ không có mặt ở lần nào. —J.

Ở nhà, tớ vẽ ở trang cuối thứ tớ tìm thấy hôm thứ Ba sau bức tường rào. Tớ lấy tay che lại dù chỉ có một mình.

Tớ nghĩ: "Mai hai bạn sẽ lại hỏng. Lúc đó tớ lấy ra".

Tớ thấy đó là một kế hoạch hay. Có cả giờ giấc hẳn hoi.

Trang này tớ đọc vào thứ Năm. Tớ không thích. Trang thứ Tư của tớ cũng vậy. —J.

CHƯƠNG 3

Sơ đồ của Guni có dùng được không?

Tối đó tớ vẽ xong cả sơ đồ. Cái sân nhìn từ trên xuống, bức tường rào đã đo, cái cổng sắt, đài phun nước, ba đoạn đường. Và ở phía sau, chuyện hôm thứ Ba.

Tớ vẽ được một cái sơ đồ rất tốt. Tớ gấp tư và cất vào trong cuốn sổ.

Thứ Năm, ở cửa hàng, Noa đang đếm bước.

—Từ cửa đến bậc vỉa hè, sáu bước. Từ bậc vỉa hè đến cột đèn đường, mười một.

—Cái đó phải đo bằng thước dây —tớ nói.

—Tớ đo bằng bước chân. Lúc nào tớ cũng mang theo bên mình.

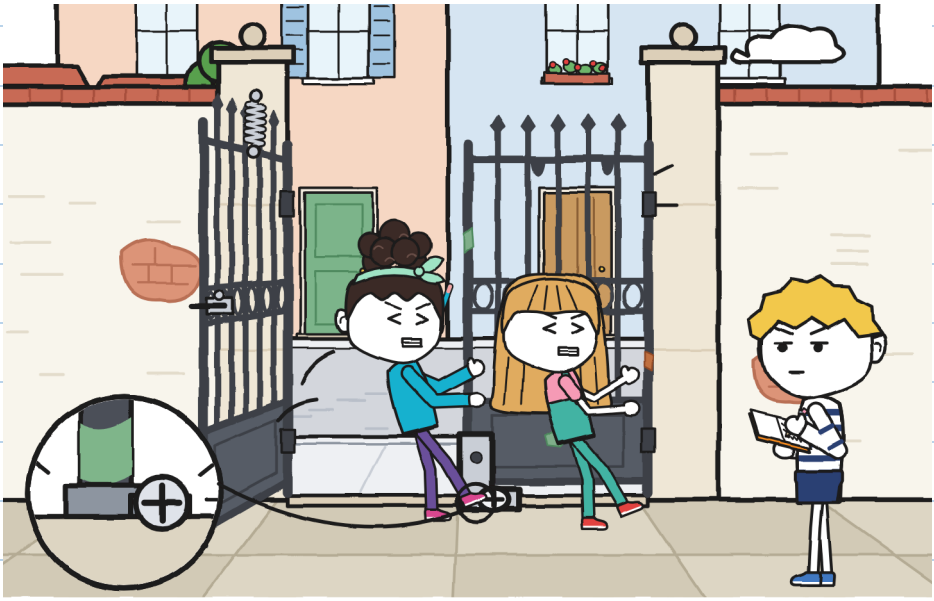
Tớ đo một bước của Noa: năm mươi tám xăng-ti-mét. Bạn ấy ghi vào sổ tay. Tớ ghi vào sổ của tớ. Julita nhìn hai đứa tớ như người ta nhìn hai chiếc đồng hồ chỉ cùng một giờ.

Tớ cứ tưởng Noa sẽ lại là một Julita nữa. Không phải. Noa là người đếm.

Bọn tớ đến sân với cô Irene. Julita và Noa muốn thử ý tưởng của hai bạn: mở cả hai cánh của cái cổng sắt. Cánh thứ nhất tự mở và tự đóng. Cánh thứ hai thì không mở ra. Nó có lớp sơn chồng lên lớp sơn, và một con ốc vít nằm dưới đất.

—Vậy thì cái nhãn sai rồi —Julita nói.
—Chắc chắn —Noa nói.
Hai bạn quyết định trong hai giây. Tớ rút bút chì ra để vạch. Đó là vạch thứ năm.

Tớ không vạch.

Tớ nhìn hàng vạch. Thiếu một vạch. Hôm thứ Ba, sau bức tường rào, tớ cũng đã quyết định một chuyện mà không hỏi ai: im lặng.

QUYẾT KHI TỚ VẮNG: ||||

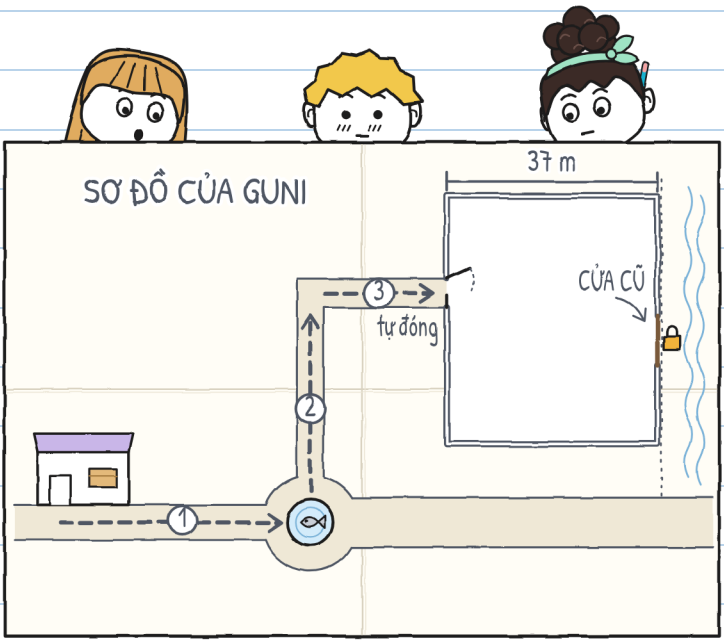
QUYẾT KHI HỌ VẮNG: |

—Cái nhãn không sai —tớ nói. Giọng tớ to hơn tớ định—. Cái sân còn một cửa nữa. Nó ở phía sau sân, trong ngõ bên kênh. Cũ lắm và có một ổ khóa. Tớ tìm thấy nó hôm thứ Ba.

Tớ lấy sơ đồ ra và mở nó trên sân khấu nhỏ.

—Hôm thứ Ba à? —Julita hỏi.
—Hôm thứ Ba. Tớ giữ lại để sau này có lý.

Một lúc lâu không ai nói gì. Tớ đo rồi: lâu thật.

—Được rồi —Noa nói. Và bạn ấy chép cái cửa vào bản đồ của mình.

Julita không nói "được rồi". Bạn ấy nhúc nhích một bàn chân.

—Hôm qua mà biết thì tốt quá.

—Ừ.

Trong sân không có góc nào để trốn. Tớ cũng không tìm. Tớ ở yên chỗ mình đứng, với tấm sơ đồ mở ra.

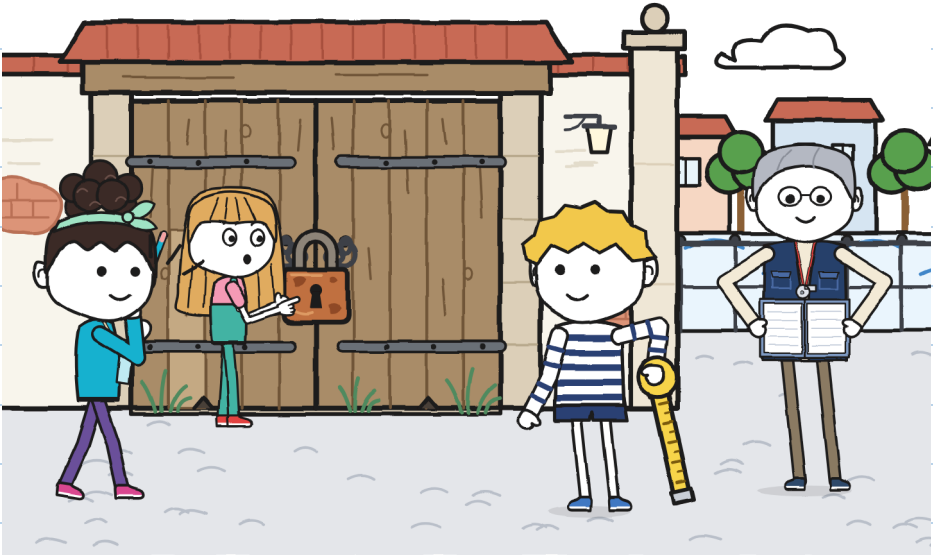

Tớ không nói "được rồi" vì lúc đó chưa đúng thật. —J.

Cả ba đi xem cái cửa, cùng với cô Irene. Noa đếm bức tường rào: sáu mươi bốn bước. Tớ đã có sẵn: ba mươi bảy mét. Ra cùng một con số.

Cửa cũ bằng gỗ, hai cánh, rộng như cái giường của một người khổng lồ. Ổ khóa gỉ sét nhiều hơn là khóa.

—Nó đóng nhiều năm rồi —cô Irene nói—. Lúc nào cô cũng thấy nó như thế.

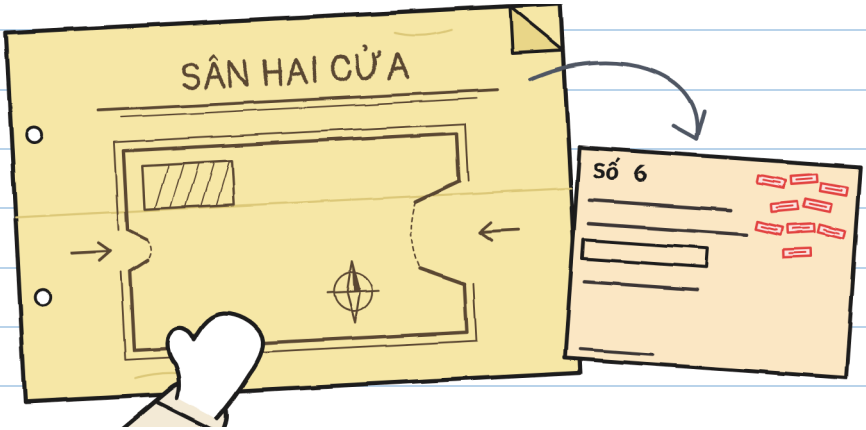
Cô Irene lục sổ đăng ký của trung tâm cho đến khi gặp một tờ giấy vàng.

—Đây rồi. Hồi cái cửa này còn dùng, người ta vào sân bằng hai chỗ: qua cái cổng sắt hoặc qua đây. Người ta gọi cái sân là "chỗ hai cửa". Mà trong tất cả các nhóm, chỉ có đội kịch tập ở sân.

—Vậy cái nhãn không phải là câu đố —Noa nói.

—Là một địa chỉ —tớ nói.

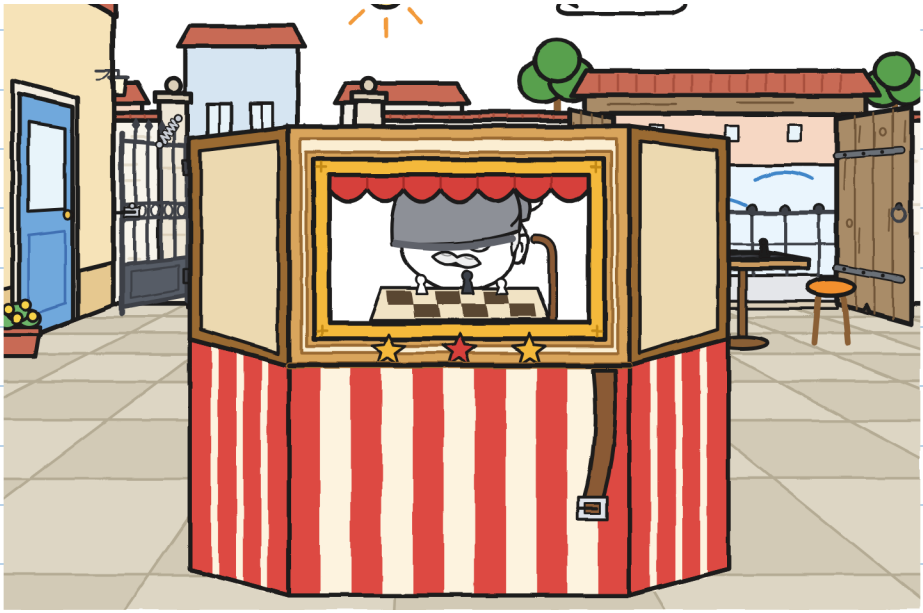
"Xưởng ở sân. Vào qua hai cửa." Viết đúng cả. Chỉ là cũ thôi.

Sau này cô Mara nói đã nhìn thấy cái ổ khóa đó chín lần. Cô tưởng một cái cửa đã đóng thì không tính. —J.

Chìa khóa nằm trong tập hồ sơ, trong một phong bì: "Cửa cũ. Đừng làm mất". Cô Irene mở ổ khóa. Cánh cửa kêu lên như tiếng cọt kẹt của một con tàu.

Bên trong, trong sân, nhóm cờ vua đã bày bàn ra ngoài nắng. Cô Irene mở sân khấu nhỏ ra ở giữa, để xem nó chiếm bao nhiêu chỗ giữa hai cái cửa. Còn dư chỗ.
Qua ô cửa sổ của sân khấu nhỏ thấy ông Antonio, người chơi cờ, mũ nồi úp trên mắt. Ông đang nghĩ một nước cờ. Ông ngáy khe khẽ.

—Thứ Bảy cô sẽ mở cả hai —Irene nói—. Xe đạp vào bằng cửa cũ, từ ngõ bên kênh. Những ai đi bộ mang hàng thì vào bằng cổng sắt, từ vỉa hè. Như thế không giao nhau.

—Nhưng cửa cũ rộng hơn —Julita nói—. Mà nó không tự đóng.

—Còn cái cổng sắt là của các cháu. Nếu xưởng mang sân khấu nhỏ ra một quảng trường nào đó thì sẽ có những cái cửa tệ hơn.

Julita mở miệng. Nhìn Noa. Nhìn tớ.

—Cậu nghĩ sao?

Đó là lần đầu tiên trong cả tuần bạn ấy hỏi tớ câu đó.

Tớ ghi lại kèm ngày tháng.

Tớ nói cái cổng sắt, nhưng phải tập trước đã. Noa nói giống vậy. Julita nói được thôi, và lần này chỉ thật một nửa.

Sau đó bọn tớ sửa lại bảng đo. Nó có ba ô và không ô nào dùng được cho chuyện hôm thứ Tư hay chuyện của tớ.

BẢNG ĐO BA (CÓ BỐN)

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI	BÁO
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni	Guni, không
cửa hàng → đài phun nước	Guni và Noa	Julita	Julita	không ai

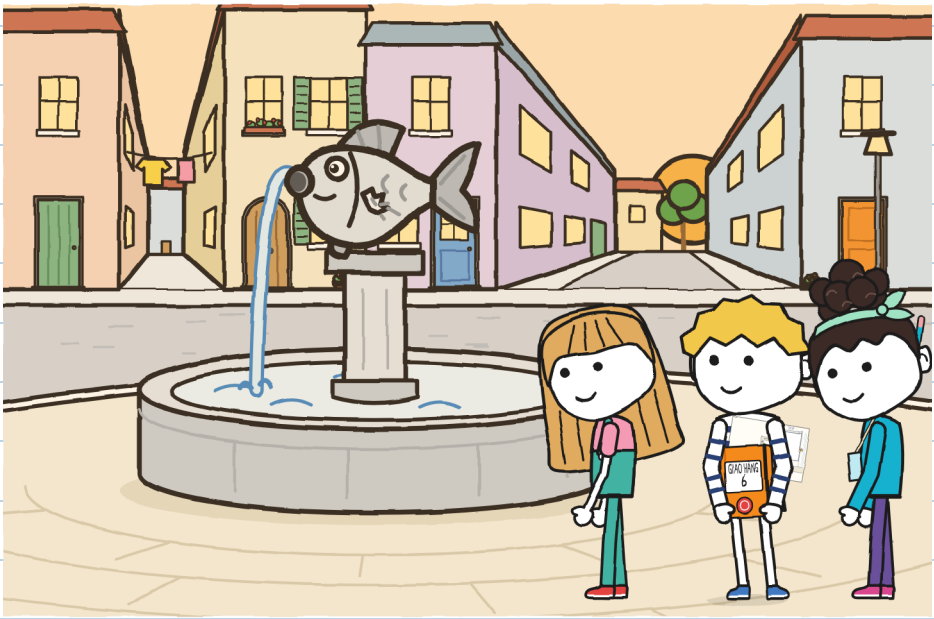
BÁO: nói điều mình biết

Bảng đo ba có bốn ô. Tớ không phàn nàn. Ô thứ tư là ô khó nhất với tớ. —J.

Bọn tớ quay về qua đài phun nước. Tớ dừng trước con cá, ở bên què của nó.

—Các cậu kể cho tớ chuyện đó nhé?
—Dài lắm —Julita nói.
—Thứ Bảy —Noa nói—. Nếu bọn mình tới nơi.

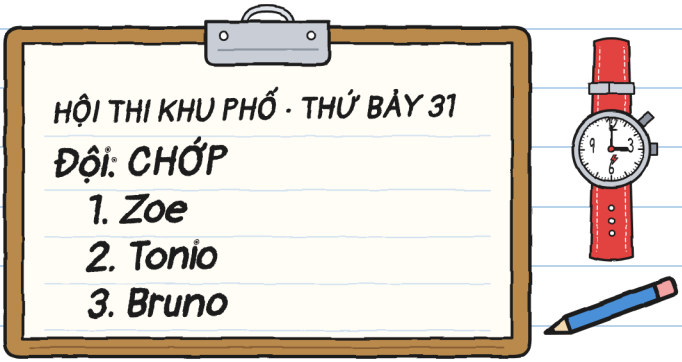
Đó không phải là một lời từ chối. Tớ cất sơ đồ vào sổ, lần này không gấp, để một nửa sơ đồ thò ra ngoài.

CHƯƠNG 4

Ai cũng chỉ đường được không?

Thứ Sáu, Tonio đến cửa hàng với đồng hồ, bút chì và tờ đăng ký CHỚP.

—Zoe viết đấy —cậu ta nói—. Bruno đọc: "Bruno, chữ B".

—Còn Zoe?

—Viết là Bruno. Chữ B.

Rồi cậu ta ngồi xuống thùng, đặt đồng hồ về số không.

—Hôm nay tớ đo thời gian. Không bình luận. Tớ ghi các lần làm lại.

Ý của Noa: lần lượt. Ba đoạn, và mỗi đoạn một người chỉ đường khác nhau. Ý của tớ: để chỉ đường và mở lối là cùng một người, người đi không vướng tay. Hai người kia chỉ nhìn thấy sân khấu nhỏ. Ý của Julita: bắt đầu ngay.

—Ai chỉ đường đoạn đầu?
Cả ba cùng chỉ một lúc. Mỗi người chỉ một người khác.

Tonio ghi lại. Cô Irene đứng chờ ở cửa, với tập hồ sơ. Cô cũng không bình luận.

Trước khi nhấc sân khấu nhỏ lên, Julita nói:

—Một chuyện. Hôm thứ Tư, tớ đã chỉ một hướng mà chỉ Noa hiểu. Rồi sau đó tớ nói là cậu bị lạc.

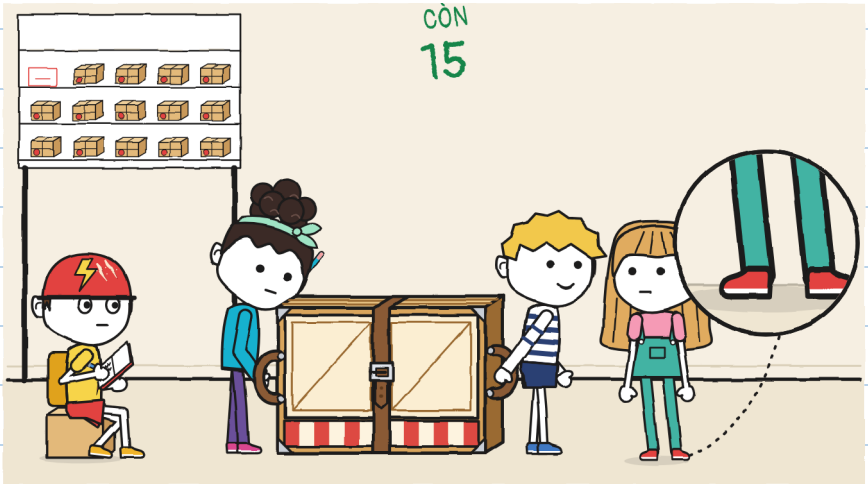
Bạn ấy không nói gì thêm. Không cần: đã đủ cả rồi.

—Được rồi —tớ nói. Tớ học điều đó từ Noa.

—Con cá thiếu vây bên nào? —tớ hỏi.

—Bên trái, tính từ phía cậu đi tới. Ở đài phun nước, rẽ trái. Tớ báo trước năm bước.

—Thế mới là chỉ dẫn.

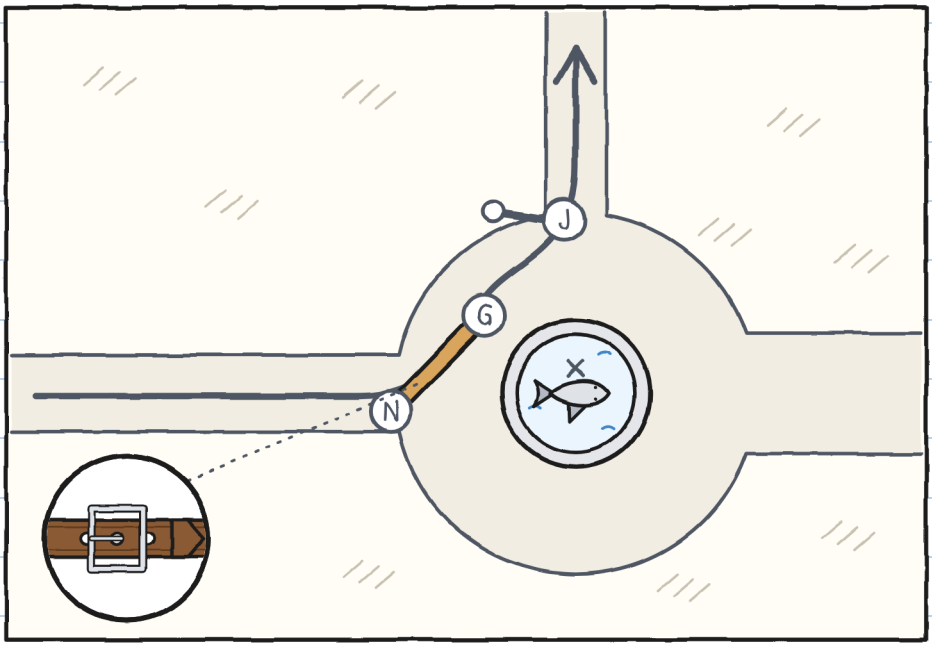
Hai bàn chân đứng yên. Kiểm tra trong hình nhé. —J.

Đoạn một. Noa cài dây đai vào lỗ thứ hai.

—Năm bước... Rẽ trái!
—Dây đai! —Noa nói. Và bạn ấy giữ nó.

Bọn tớ rẽ quanh con cá què. Cứ như lúc nào cũng làm vậy. Không một tiếng cạch.

—Đoạn một: sáu phút —Tonio nói—. Làm lại: không.

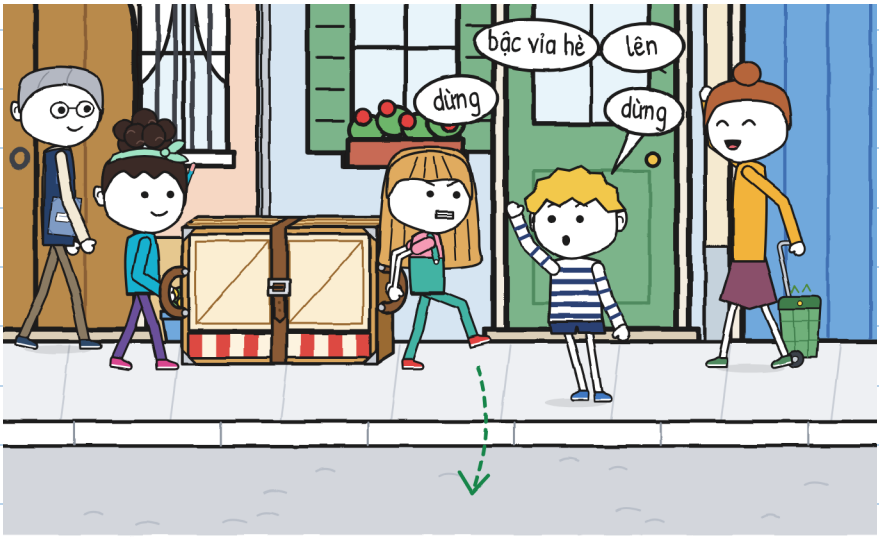

Đoạn hai, từ đài phun nước đến góc phố. Julita và Noa khiêng. Tớ chỉ đường.

Tớ chỉ đường như thế này:

—Ba bước. Dừng. Bậc vỉa hè. Lên. Hai bước. Dừng. Một bác gái. Chào bác ạ. Bác gái đi qua. Bốn bước.

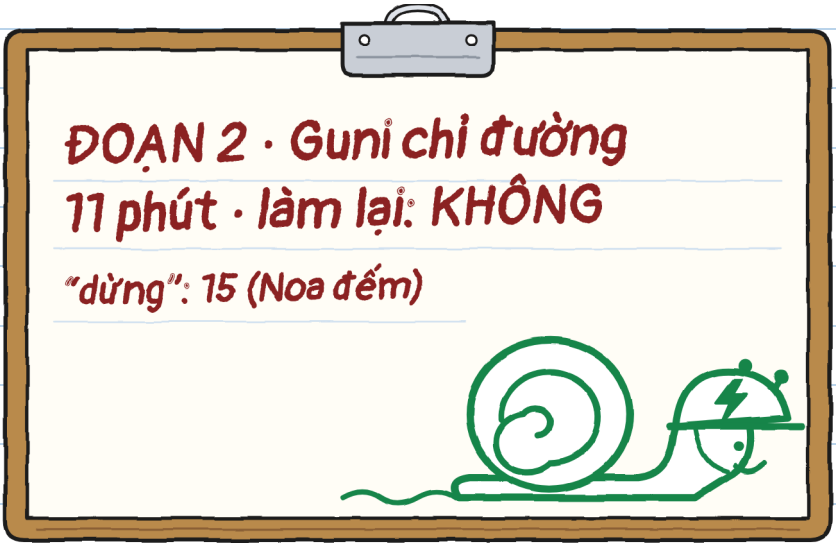
Julita đi phía trước, với tay cầm của mình, không nói một lời. Chân bạn ấy cứ tự đi về phía đường tắt. Bạn ấy lại kéo nó về đúng đường của tớ.

—Đoạn hai: mười một phút —Tonio nói—. Là đoạn chậm nhất tớ từng đo trong đời. Làm lại: không.

Đó là lần đầu tiên tớ chỉ đường cho một việc và không phải làm lại.

—Cậu đã nói "dừng" mười bốn lần —Julita nói.
—Tớ đếm rồi —Noa nói—. Mười lăm.
—Dư sáu lần —Julita nói—. Nhưng tớ đã làm hết.

Tớ không cãi lần nào. Răng tớ đau vì nghiến chặt. —J.

Đoạn ba, từ góc phố đến sân. Julita và tớ khiêng. Noa chỉ đường, với bản đồ hội thi. Cô Irene đã phát nó cho tất cả các đội.

Đi được hai mươi bước thì Noa dừng lại, ở chỗ ngõ bên kênh bắt đầu.

—Không ra được.

—Cái gì không ra được?

—Bản đồ đưa bọn mình vào lối này. Đến tận cửa cũ. Mà mình thì vào bằng cái cổng sắt, ở phía bên kia.

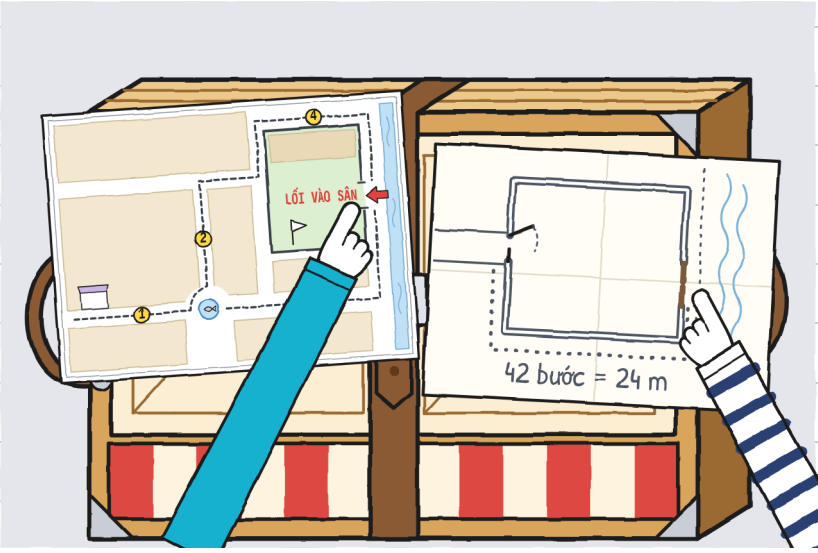

Bọn tớ đặt sân khấu nhỏ xuống đất. Trước đặt xuống; sau mới bàn.

Tớ đặt sơ đồ của tớ cạnh bản đồ của bạn ấy. Bản đồ hội thi chỉ vẽ một lối vào. Không phải cái cổng sắt: mà là cửa cũ.

—Là bản đồ cũ —tớ nói—. Từ hồi người ta còn vào bằng lối đó.

Từ đó đến cái cổng sắt là bốn mươi hai bước của Noa. Hay hai mươi bốn mét của tớ. Với bước chân của bạn ấy và thước dây của tớ, đo được cả khu phố.

—Mình có nói với cô Irene không? —Julita hỏi.
—Và với các đội khác nữa —Noa nói—. Không thì các đội đi bộ sẽ chui hết vào ngõ. Cùng với xe đạp.
Tớ không nói gì. Tớ đồng ý.

Cô Irene sửa các tấm bản đồ, từng tấm một, bằng một cây bút dạ đỏ. Tonio nhìn tấm của mình.
—CHỚP định vào bằng lối bản đồ chỉ.
—Các cháu vào bằng lối đó —Irene nói—. Với xe đạp thì bản đồ đúng. Là đúng tình cờ.

Bọn tớ quay lại góc phố và làm lại đoạn ba, lần này đến tận cái cổng sắt. Julita và tớ khiêng. Noa chỉ đường, mở lối và báo, tất cả cùng một lúc:

—Dừng! Tớ giữ cánh cổng! Qua đi!

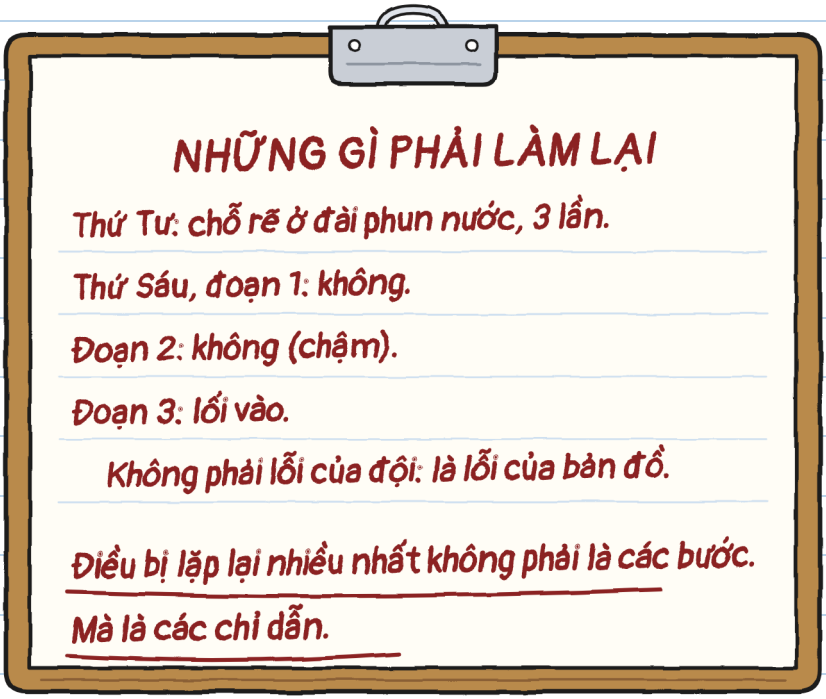
Bọn tớ qua được. Tớ điền bảng đo.

	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 	BÁO
góc phố → sân	Guni và Julita	Noa	Noa	Noa: "bàn đồ sai rồi"

Hàng đầu tiên có đủ mọi ô được điền. Và ô thứ tư, ô báo, là Noa điền.

Cái cổng nặng. Noa đã chống nó bằng lưng, như cậu hôm thứ Ba. Tớ ghi lại, vì cậu sẽ không ghi đâu. —J.

Tonio cho bọn tớ xem tờ giấy của cậu ta.

—Câu cuối là một ý kiến —Julita nói.
—Là một dữ kiện —Tonio nói—. Ở CHỚP, một chỉ dẫn nói sai phải trả giá hai lần: lúc đi và lúc về.

Cậu ta đội mũ bảo hiểm và đi tập phần thi của mình.
Kính coong.

Buổi tối, ở cửa hàng, cô Mara cất sân khấu nhỏ vào hộp của nó. Noa nhìn cái khóa dây.

—Mai thì ở lỗ thứ ba. Dù tháo ra sẽ lâu hơn.

Tớ mở sổ ở góc các vạch. Hôm nay tớ không vạch cái nào. Tớ đếm được bốn lần bất đồng. Cả bốn lần tớ đều nói to lên. Tớ thắng một lần.

QUYẾT KHI TỚ VẮNG: ||||

QUYẾT KHI HỌ VẮNG: |

Thứ Sáu.

Bất đồng: 4.

Đã nói ra: 4.

Thắng: 1.

Lần cậu thắng là lần đặt sân khấu nhỏ xuống đất trước khi bàn. Lần đó tớ tặng cậu. —J.

CHƯƠNG 5

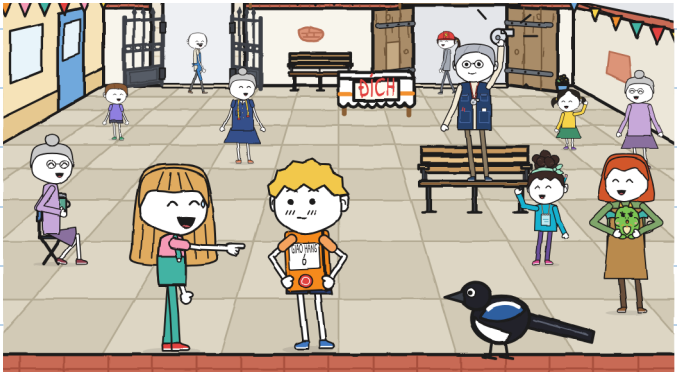
Về nhất có quan trọng không?

Thứ Bảy tớ mặc cái áo phông màu cam của các ngày thứ Bảy.

—Cậu hợp với cuốn sổ ghê —Julita nói.

Lúc mười một giờ, lần đầu tiên sau nhiều năm cái sân mở cả hai cửa. Người ta vào bằng cả hai. Cô Irene, với cái còi, giải thích luật:

—Mỗi đội mang hàng của mình đến đây, đi qua tất cả các trạm. Mang hàng thì không chạy. Ai chạy thì phải làm lại đoạn đó. Ai không phải làm lại thì được lợi thời gian.

Trong danh sách có năm đội. CHỚP mang một phong bì, đi xe đạp. Đội hợp xướng, một giá nhạc. Đội cờ vua, một bàn cờ khổng lồ. Đội may vá, một ma-nơ-canh không đầu.

Đội của bọn tớ do Noa ghi vào hôm thứ Hai, trước khi biết tớ:

—Bọn mình là "Noa + 2" —tớ nói với Julita.
—Tớ là số 2 —bạn ấy nói—. Còn cậu sẽ là dấu cộng.

Mỗi đội xuất phát từ cái cửa nơi hàng của họ ngủ. Người cho bọn tớ xuất phát là ông Antonio, sống gần đó và không chạy.

Cô Mara lấy sân khấu nhỏ ra. Noa cài dây đai vội vàng và cả đội nhấc lên. Cạch: một tấm ván bung ra một gang tay.

—Đặt xuống —tớ nói.

Không ai cãi. Lần thứ hai, Noa cài dây đai chậm rãi, ở lỗ thứ ba, và giật hai lần để thử.

Ông Antonio hạ cái mũ nồi xuống, như lá cờ xuất phát.

—Từ từ thôi —ông nói—, thế mới tới nơi.

Đoạn một. Julita chỉ đường.

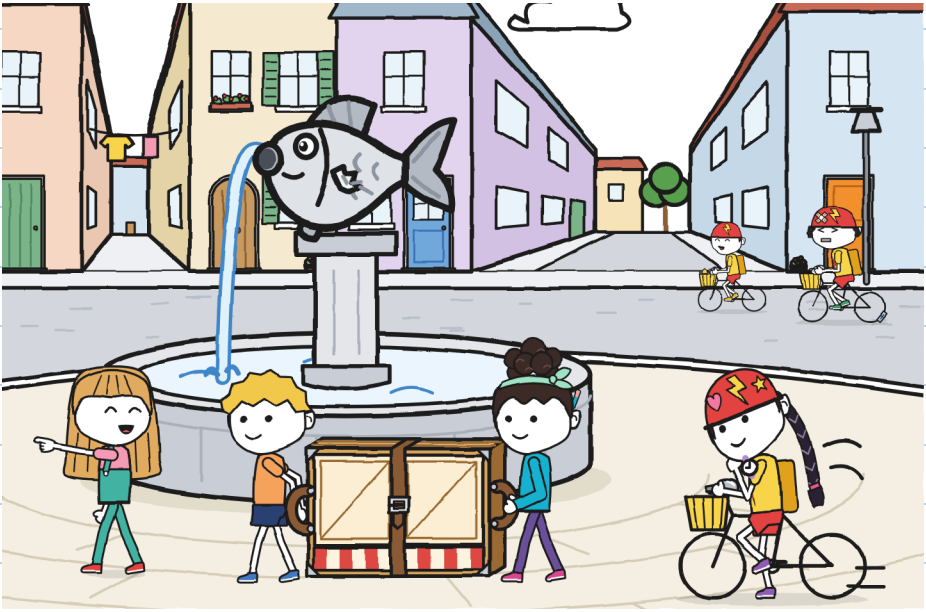
—Năm bước... Rẽ trái!

—Dây đai!

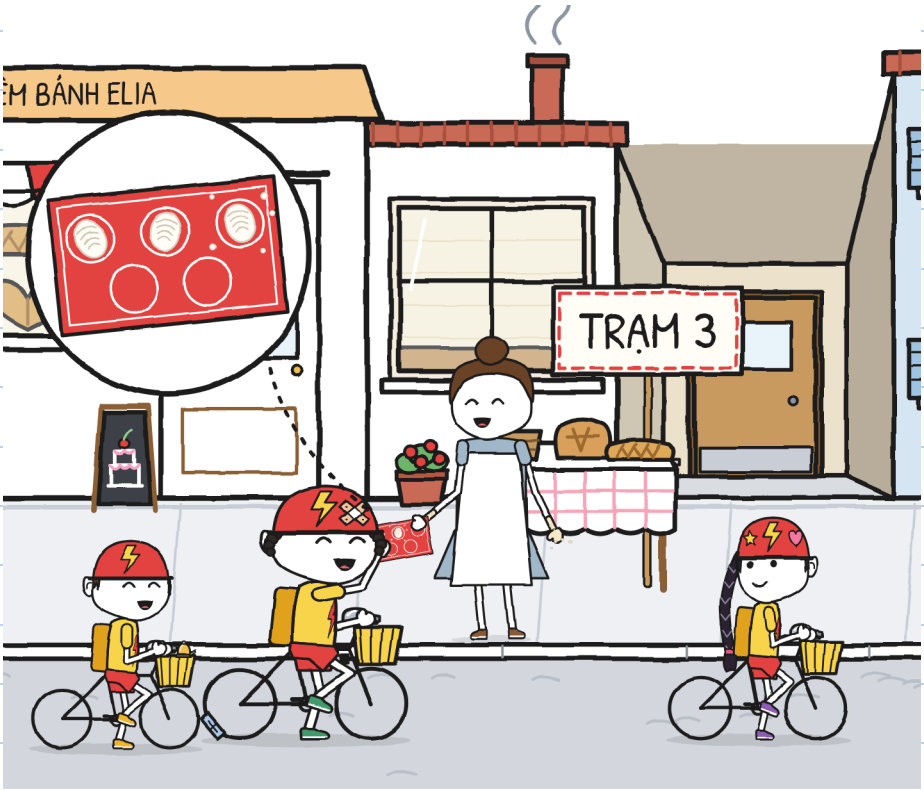
Bọn tớ rẽ chậm quanh con cá què, chiếm hết cả góc phố, thì Zoe đến bằng xe đạp. Bạn ấy đi đầu tất cả. Bạn ấy phanh lại và chống một chân xuống đất.

—Mấy cậu qua trước đi. Mang cái đó thì không chạy.

Bạn ấy chờ cho đến khi bọn tớ ra khỏi chỗ cua. Rồi mới đi. Bọn tớ đi trước bạn ấy hai mươi giây. Chính bạn ấy tự đo.

Ở mỗi trạm họ đóng dấu vào một cái thẻ. Ở trạm tiệm bánh, cô Elia đóng dấu bằng ngón cái dính đầy bột. CHỚP vượt qua bọn tớ ba lần, mỗi lần bằng một con phố khác nhau. Tonio hai tay nắm ghi đông và bấm chuông ở các góc phố. Bruno cầm phong bì. Zoe đi trước và đợi họ ở mỗi trạm. Bạn ấy không chạm vào cái thẻ cho đến khi đủ cả ba.

Ở đoạn hai, đội hợp xướng vượt bọn tớ với cái giá nhạc. Đang chạy. Còi của cô Irene vang lên. Đội hợp xướng quay lại đài phun nước, hát khe khẽ.

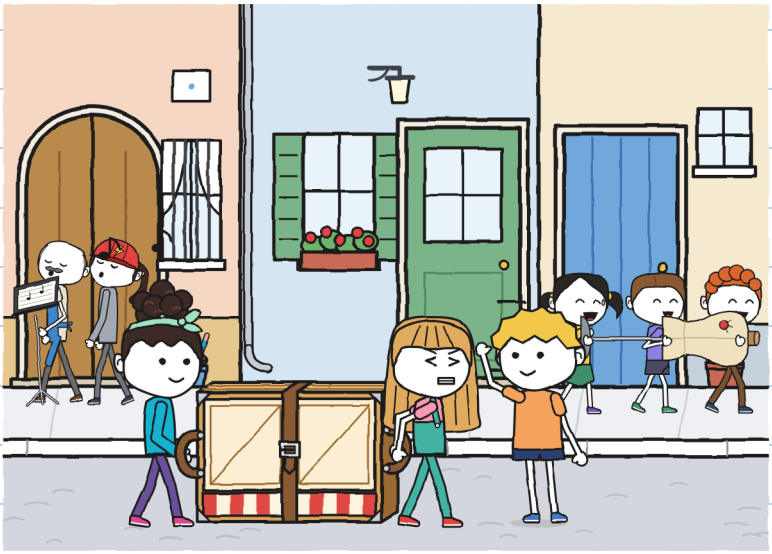
Đội cờ vua vượt bọn tớ. Đến cả ma-nơ-canh cũng vượt bọn tớ.

Julita không chạy. À, bàn chân bạn ấy lỡ đi trước. Bạn ấy kéo nó lại.

—Về nhất có quan trọng không? —bạn ấy hỏi.

—Trên nhãn không ghi "về nhất" —Noa nói—. Ghi "đã gấp".

—Bậc vỉa hè —tớ nói.

Đoạn ba. Noa chỉ đường đến cổng sắt. Ở đó bọn tớ đặt sân khấu nhỏ xuống đất.

—Ai mở? —Julita hỏi. Và chờ câu trả lời.

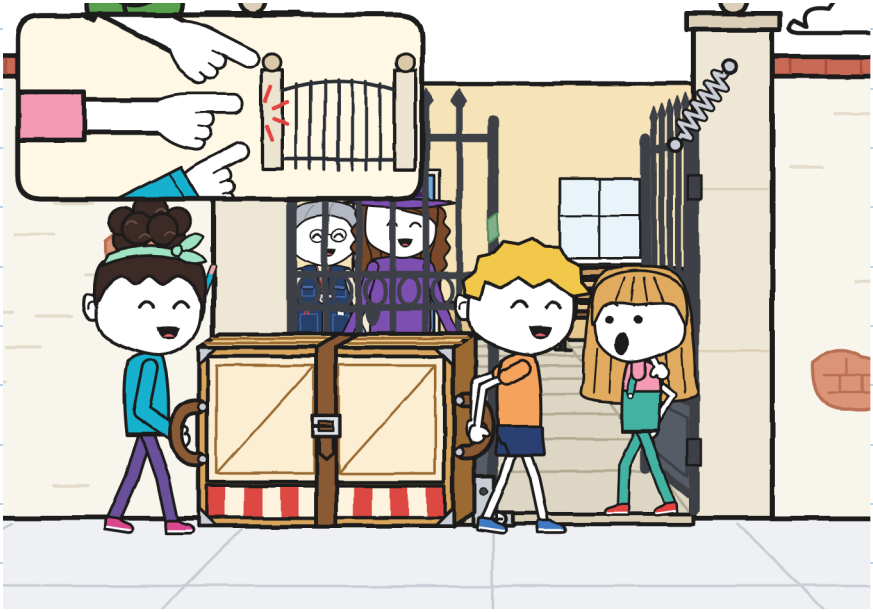
Cả ba cùng chỉ một lúc. Cả ba chỉ cùng một chỗ: Noa chỉ cái cổng, Julita chỉ cái cổng và tớ chỉ cái cổng. Rồi bọn tớ cười, vì thế thì không quyết định được ai.

—Cậu —tớ và Noa nói. Noa vào tay cầm của bạn ấy.

Julita chống cánh cổng bằng lưng và cả hai tay.

—Dừng! Tớ giữ cánh cổng! Qua đi!

Bọn tớ qua. Đã gấp. Còn nguyên.

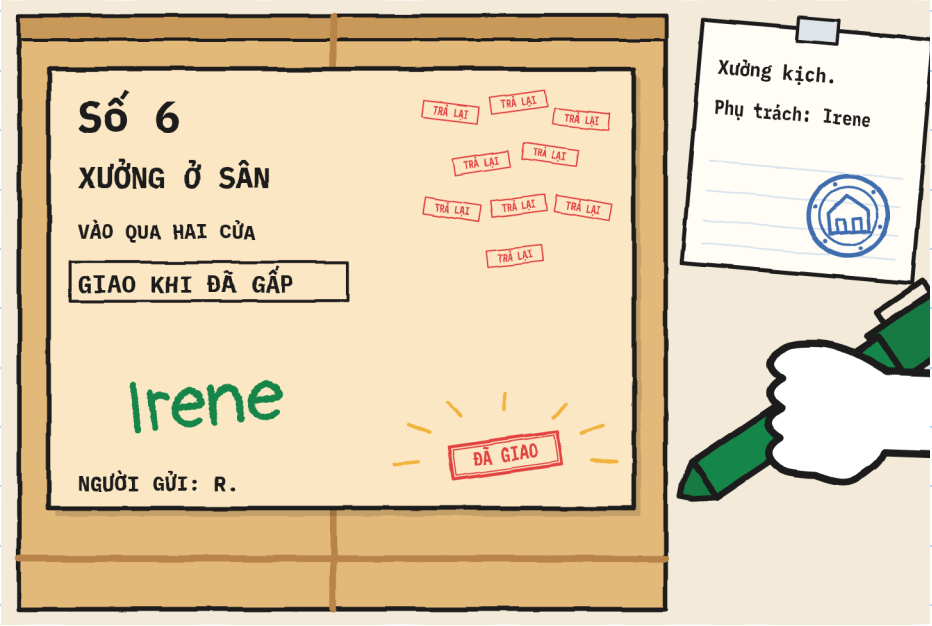

—Bốn mươi mốt phút —Irene nói.

CHỚP đã mất mười bốn phút. Cả ba ngồi dưới đất, cạnh những chiếc xe đạp, không đổ mồ hôi.

Cô Mara đến, hộp kẹp dưới cánh tay. Cô Irene nhìn sân khấu nhỏ trên nền sân của mình, đã gấp, dây đai đúng chỗ. Cô mở tập hồ sơ và cho cô Mara xem tờ giấy trong sổ đăng ký. Julita đưa cho cô Irene cây bút dạ xanh lá.

—Dùng được —Irene nói. Và cô ký lên nhãn.

Trên nhãn hiện ra chữ ĐÃ GIAO. Không ai viết nó cả.

Cô Irene mở sổ kiểm kê, danh sách đồ đạc của trung tâm, để ghi sân khấu nhỏ vào. Không cần: nó đã có trang riêng, với một dòng cũ và chữ rất xấu.

—Từ hồi tôi còn chưa phụ trách xưởng —Irene nói—. Tôi không biết là ai.

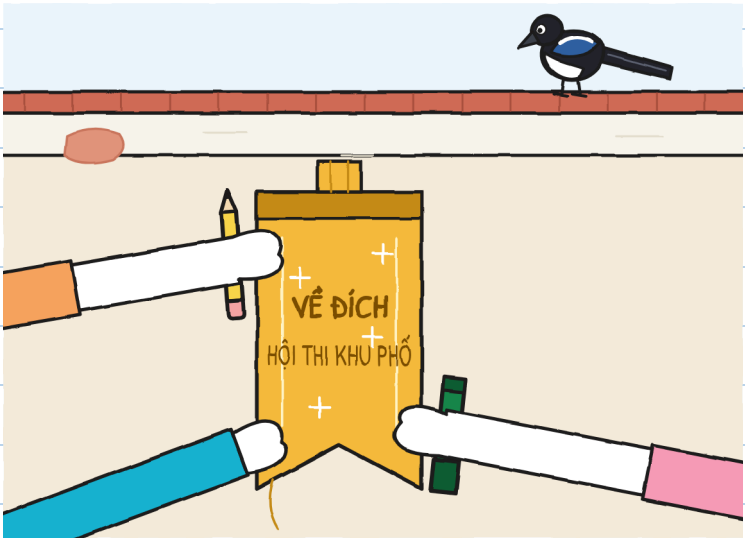
—Bọn cháu cũng không —Julita nói—. Nhưng bọn cháu đang biết dần.

R. đã ở trong cái sân đó và thử sân khấu nhỏ trước khi gửi đi. Lần này R. đã đo cả hai cửa: cái cổng sắt và cửa cũ.

Cái cửa của cô Elia. Hai cửa của cái sân. Đo cửa. Tớ giữ lại cho phiếu. —J.

CHỚP thắng, không làm lại một đoạn nào. Giải thưởng là một ổ bánh mì tròn của cô Elia, có số 1 làm bằng bột. Zoe chia nó làm ba phần. Phần của Bruno to bằng phần của bạn ấy.

Với những đội đến nơi mang đủ cả hàng, cô Irene tặng một dải ruy băng.

—Người về đích là người về chót —Julita nói.
—Là người tới được đích —Noa nói.
—Bọn mình về chót mà vẫn tới đích —tớ nói—. Đúng cả hai.

—Nó đã ở đây rồi —Irene nói—, thì mình dùng thử lần đầu thôi.

Cô Mara và cô Irene mở nó ra. Bọn tớ đứng phía sau.

Bọn tớ có hai phút để bịa ra một vở kịch. Noa phân vai.

Trước đó bạn ấy hỏi:

—Ai muốn nói ít?

Tớ giơ tay.

Mẩu thoát khỏi cô Vera, bay một mét và đậu lên một tấm ván. Đuôi nó buông thõng ngang qua ô cửa sổ. Đó đã là một vở diễn rồi, mà bọn tớ còn chưa bắt đầu.

Vở diễn tên là "Gói hàng không chịu vào". Julita đóng vai cô Mara, đội một cái nón giấy hình nón. Noa đóng vai tất cả các cánh cửa. Tớ đóng vai gói hàng, thò ra cửa sổ.

—Xưởng à? —Noa nói—. Ở đây, may vá.

—TRẢ LẠI —tớ nói.

Tớ nói chín lần. Khán giả đếm. Lần thứ mười, Noa dang rộng hai tay, và tớ nói từ còn lại.

Để chào, cả ba thò ra cửa sổ. Bọn tớ vừa. Chật cứng.

Không chia thành từng miếng. Chỉ cần xích sát lại. —J.

CHƯƠNG 6

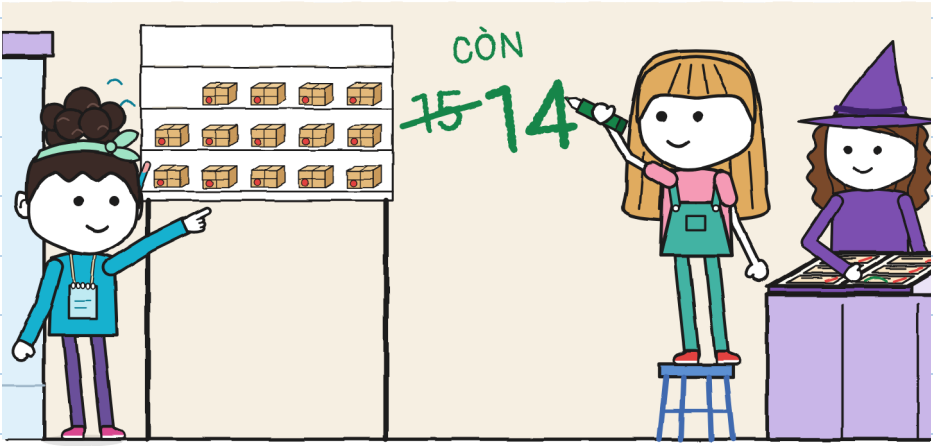
Còn lại gì khi phần thi kết thúc?

Buổi chiều bọn tớ quay lại cửa hàng với tấm nhãn. Noa cũng đến. Julita nhìn tấm bảng. Rồi nhìn cô Mara.

—Cháu được không ạ?

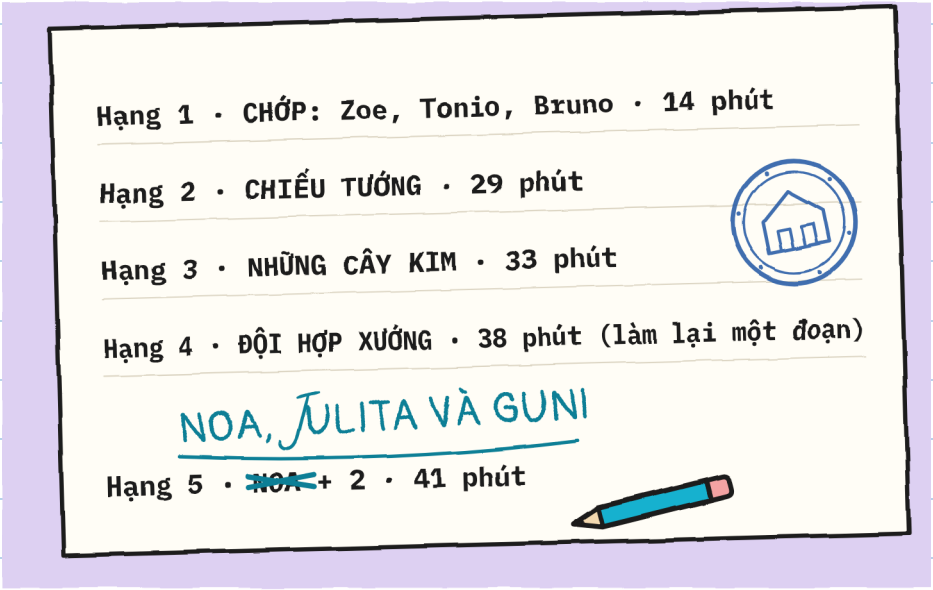
—Bảng của cháu mà.

Julita gạch số 15 và viết, thật to, 14. Cô Mara dán tấm nhãn vào sổ đăng ký của cô, cùng với năm tấm kia.

Noa đếm khẽ. Ra mười bốn. Bạn ấy biết đếm. —J.

Tonio mang bảng xếp hạng tới. Tớ ghi nó vào sổ.

Tớ nhìn hai lần. "Bruno" còn nguyên vẹn, không bị gạch và không có gì đè lên.

Noa sửa phần của đội mình bằng cây bút chì màu ngọc lam của bạn ấy. Không ai nhờ.
—Hôm thứ Hai tớ chưa biết tên các cậu —bạn ấy nói—. À. Chưa biết tên Guni.

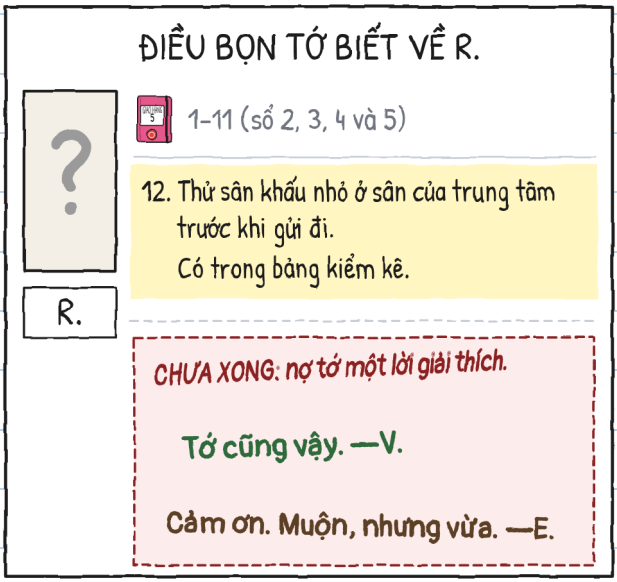
Tớ lấy phiếu về R. ra. Đã có mười một manh mối. Tớ thêm một cái.

Tonio đọc nó. Cậu ta cũng đọc ghi chú của mình, ở bên dưới. Cậu ta không gạch bỏ gì.

—R. đã thử sân khấu nhỏ —cậu ta nói—. Chuông của tớ thì R. không thử.

—Cái đó thì mình không biết —Julita nói.

—Về chuông của tớ thì không có một dòng nào trong bất kỳ bảng kiểm kê nào —Tonio nói. Và điều đó cũng đúng.

Rồi tớ mở sơ đồ ra trên quầy. À: nó không còn gấp nữa.

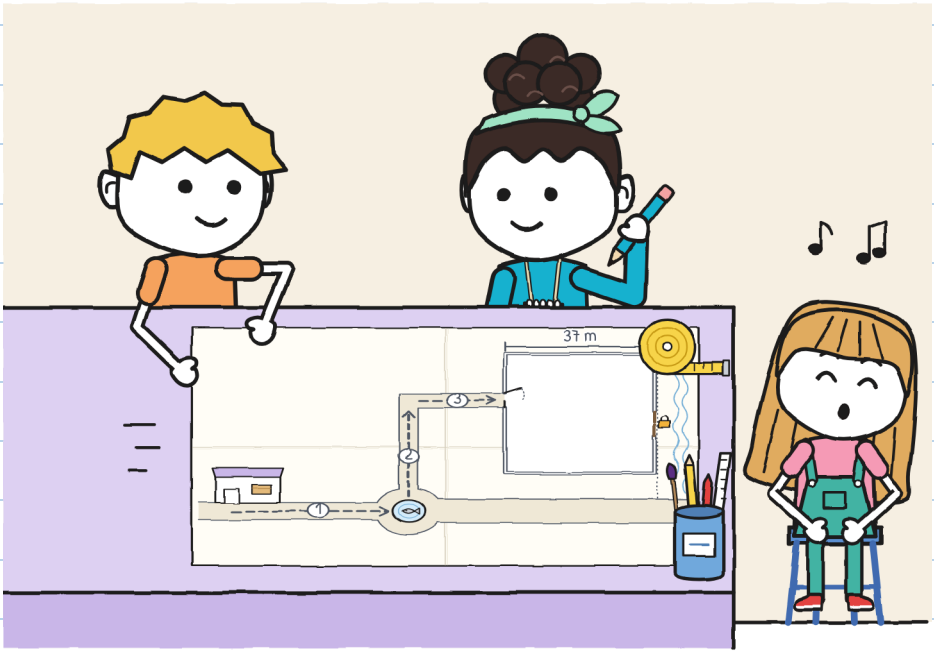
—Thiếu phần của cậu —tớ nói với Noa—. Phần từ đài phun nước đi qua. Những con phố đó tớ chỉ biết số mét.

Noa nhìn Julita. Julita nhìn lên trần nhà, đó là cách bạn ấy không xen vào.

—Tớ vẽ lên đó được không?

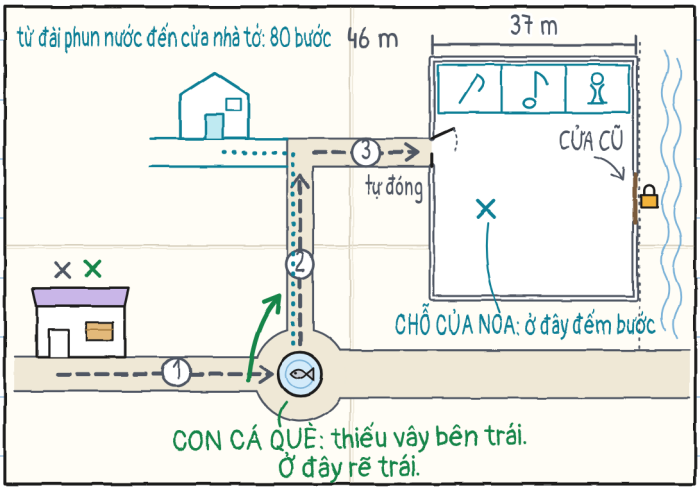
—Tớ cho cậu xem là vì thế.

Noa rút bút chì từ sau tai ra.

Noa thêm vào con phố của bạn ấy, bên trong trung tâm và các khoảng cách, tính bằng bước. Tớ ghi số mét bên cạnh. Julita không chịu nổi nữa và viết tấm biển của đài phun nước.

SƠ ĐỒ KHU PHỐ (CỦA BA ĐỨA)

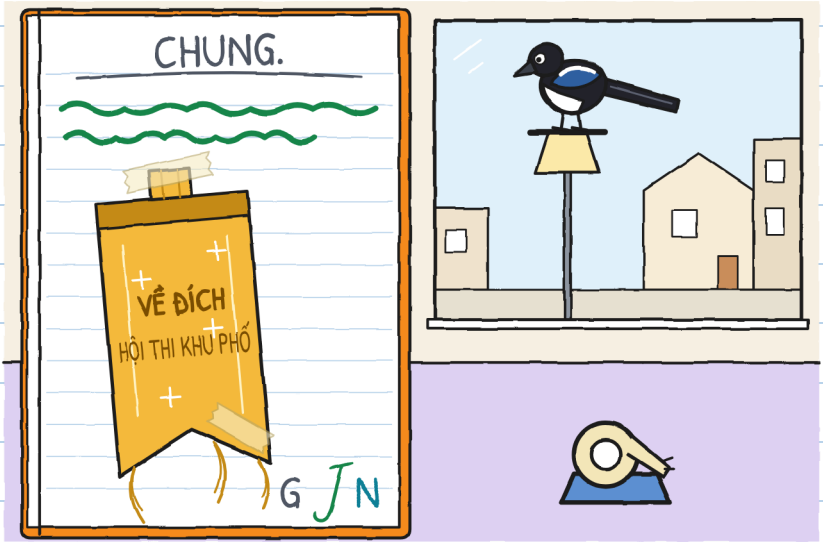
Và trong lúc hai bạn vẽ, hai bạn kể cho tớ chuyện con cá què. Dài lắm. Không hay như người ta nói. Nhưng giờ tớ thuộc rồi.

Hay tuyệt. Chỉ là bọn tớ kể dở: lúc nói bọn tớ giành lời nhau. —J.

Julita buộc dải ruy băng vào cổ tay. Đã bung ra ba sợi chỉ.

—Nếu tớ giữ nó, thứ Hai nó chỉ còn là một chùm tua rua —bạn ấy nói—. Mình cất vào cuốn sổ nhé?

Bọn tớ dán nó vào trang đầu, bên dưới chữ CHUNG, mỗi đầu một miếng băng dính. Tớ vẽ nó với những sợi chỉ bung. Nếu nó rã ra thì rã ra: tớ sẽ không vẽ nó mới hơn so với thực tế.

Cuốn sổ của tớ không đóng chặt như cuốn của cậu. Vì thế đó. —J.

Noa lật các trang về phía sau, được tớ cho phép, và đến góc có các vạch.

—Còn cái này?

—Một phép tính tớ tính sai.

—Còn cái này nữa? —Bạn ấy đọc to—: "Một hòn đá cũng giữ được cái cổng".

—Tớ nghĩ ra hôm thứ Ba.

—Một hòn đá thì không nói "bậc vỉa hè" —Noa nói—. Cũng không nói "dừng" mười lăm lần.

Tớ không tẩy các vạch. Bút chì thì tẩy được, nhưng tớ không muốn.

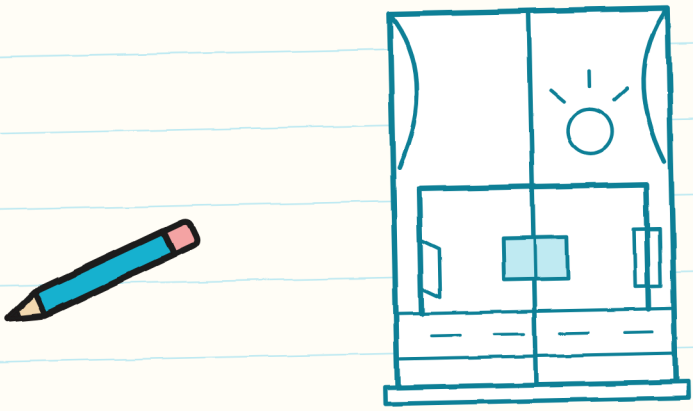
Đừng tẩy chúng. Chúng cũng hơi là của tớ. —J.

Chủ nhật, lúc bình minh, Noa canh, vì bạn ấy sống đối diện trung tâm. Chín giờ bạn ấy mang một mẩu giấy đến cửa hàng. Vừa đi vừa đếm bước.

7:38: sân khấu nhỏ, trong xưởng, đã gấp.

7:44: trời sáng. Nó không nhúc nhích.

7:50: vẫn vậy. Số bước nó đã đi: không. —Noa

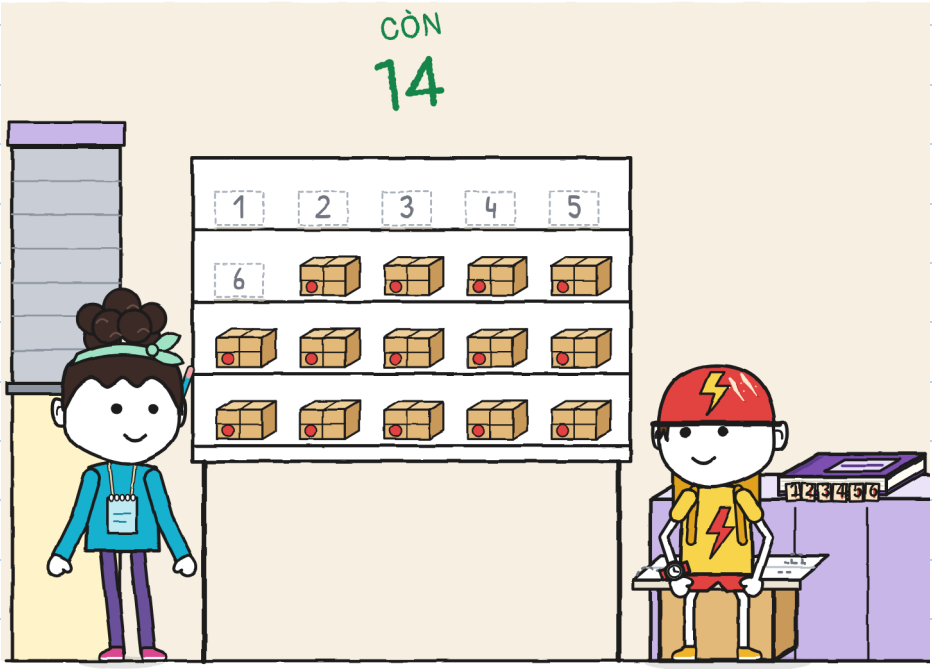

Noa canh giỏi hơn tớ, đếm giỏi hơn tớ và không làm bánh mì. Được hai trên ba. —J.

Cô Mara kéo cửa cuốn lên nửa chừng để cho bọn tớ vào, và tớ vẽ cái kệ: mười bốn gói hàng và sáu chỗ trống. Không cần sửa tấm bảng.

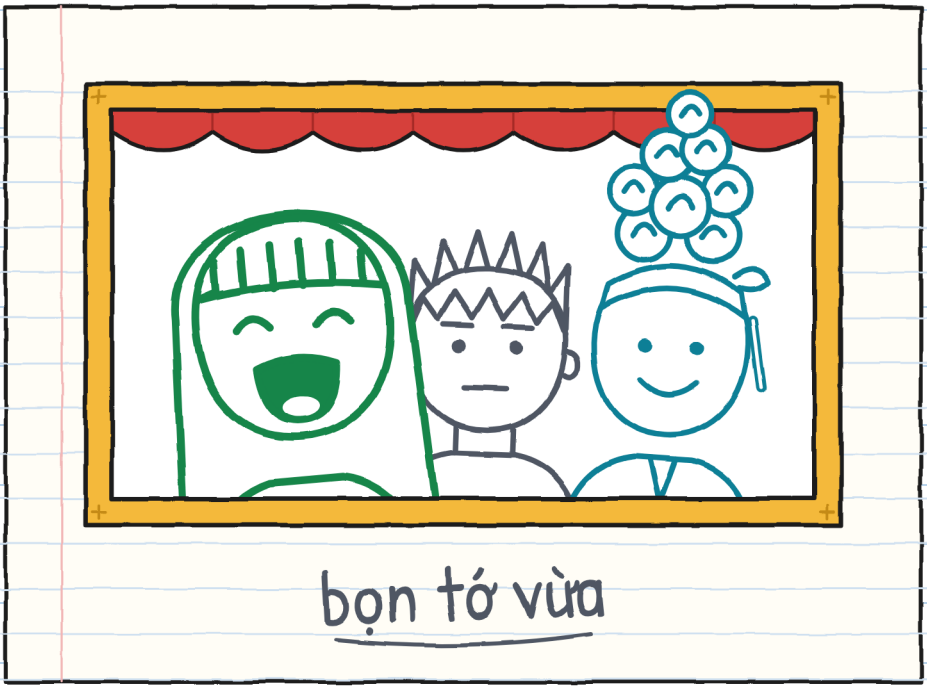
—Sáu —cô Mara nói. Rồi cô đóng sổ lại.

Tonio ngồi trên cái thùng của mình, đội mũ bảo hiểm, dù là chủ nhật. Noa đứng, cạnh cửa. Không ai bảo bạn ấy "ngồi đi". Không ai bảo "đi đi". Bạn ấy đến vì bạn ấy muốn, và thứ Hai bạn ấy có buổi tập kịch.

Để kết thúc cuốn sổ, tớ vẽ ô cửa sổ của sân khấu nhỏ, trống không.

Mỗi người tự vẽ mình vào trong. Tớ, bằng bút chì. Julita, bằng màu xanh lá. Noa, bằng màu ngọc lam. Noa xin phép trước khi vẽ vào sổ của tớ. Julita thì không.

Chung là chung. Ghi ở trang đầu rồi. —J.

GIAO HÀNG SỐ 6. Từng đoạn một:

	ĐOẠN	AI KHIÊNG	AI CHỈ ĐƯỜNG	CÁI GÌ PHẢI LÀM LẠI
	Cửa hàng → đài phun nước có con cá què	Guni và Noa	Julita	chỗ rẽ ở đài phun nước (ba lần)
	Đài phun nước → góc phố	Julita và Noa	Guni	không (nhưng chậm)
	Góc phố → sân	Guni và Julita	Noa	lối vào: bản đồ đã cũ
	Thứ Bảy	cả ba	cả ba, lần lượt	dây đai (lần thứ hai, ở lỗ thứ ba)
	Trước bọn tớ	Mara, một mình	không ai	chín chuyến
	R.	?	?	không biết

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI	BÁO
1	Guni và Noa	Julita	Julita	Julita
2	Julita và Noa	Guni	Guni	Guni
3	Guni và Julita	Noa	Noa	Noa

Ba ô. Mà thôi, bốn. Ba cái tên. Không ô nào trống. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 7

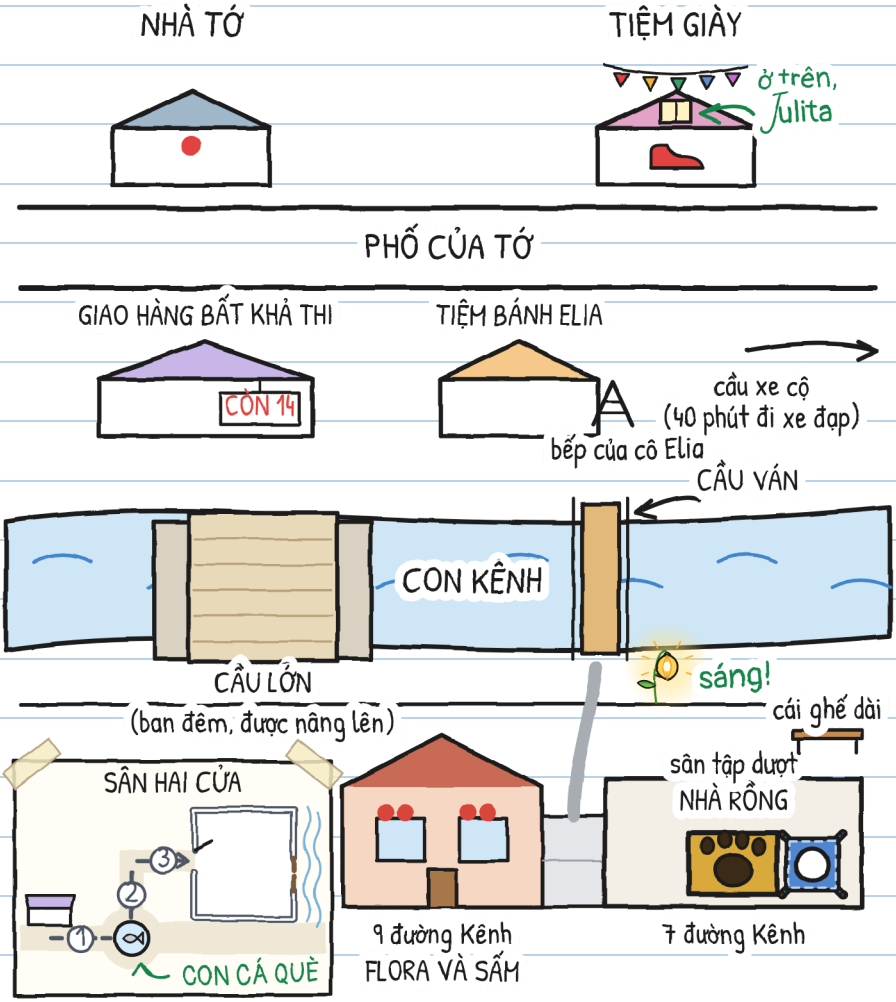
(sắp ra mắt)

Lần này cái nhãn đòi một giờ mà lúc đó tớ đã mặc đồ ngủ.

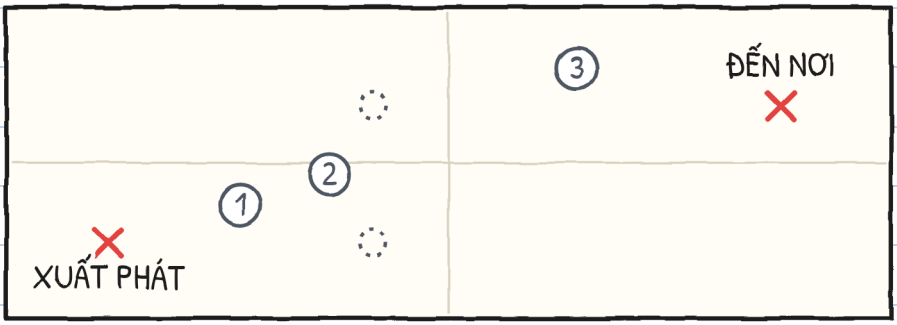
Ai còn thức khi những người khác đóng cửa? Ngoài tớ ra. —J.

KHU PHỐ (phiên bản 6)

CHẶNG ĐƯỜNG CỦA BẠN

Ai khiêng? Ai chỉ đường? Ai mở lối? Ai báo?

BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI	BÁO
đoạn 1				
đoạn 2				
đoạn 3				

Nếu ở một ô lúc nào cũng ra cùng một cái tên thì hãy đổi nó. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng tranh vẽ. Cỡ XL là một tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
GUNI VIẾT MỘT CHỮ VÀ ĐỂ TRỐNG MỘT CHỖ. CON THẤY CHỮ "CHUNG" KHÔNG?

CỠ XS · A1
Tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ S · A2
Ở trang đầu tớ viết một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ M · B1
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ L · B2
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ và để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một sân khấu nhỏ. — J.

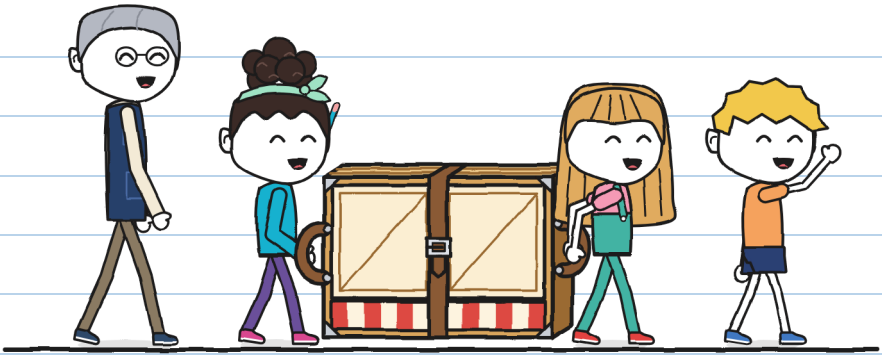
DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

KHIÊNG CHUYỂN THẬT: PHẢI LÀM GÌ

1. Trước khi ra đi, hãy xem cả con đường.
2. Một người đi tự do: mở cửa và báo cho mọi người.
3. Tay phải nắm tay cầm. Tránh xa bản lề và chốt.
4. Khi đang mang hàng thì không chạy, không thi với ai.
5. Nếu ai nói "dừng", tất cả cùng dừng.
6. Đặt xuống đất trước; rồi mới bàn.
7. Thứ lớn thì phải có hai người mở và gấp, cùng một người lớn.

Con dấu CHỈ TRONG TRUYỆN đánh dấu những gì có thể xảy ra trong truyện nhưng không xảy ra trong một lần khiêng chuyển thật.

Và nếu cậu biết điều gì về con đường, hãy nói trước. —J.